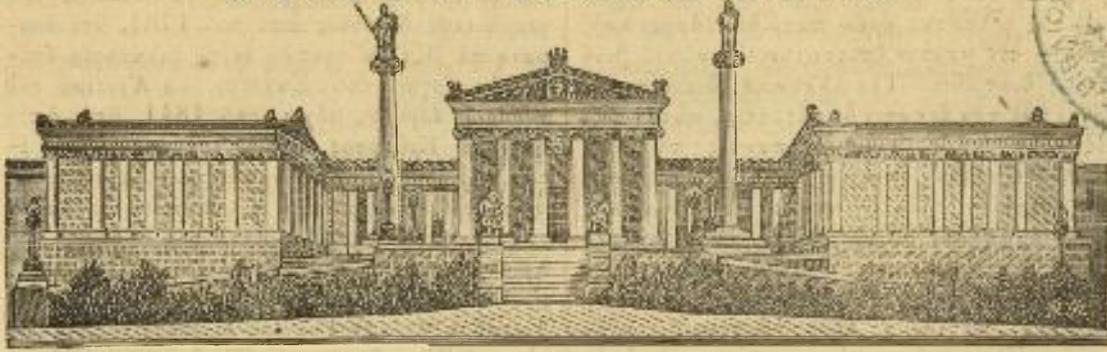

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΕΤΟΣ Α'. Συνδρομή ἑτησία προπληρ.—Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 8.—Διὰ τοὺς κκ. φοιτητὰς δρ. 6. ΤΕΥΧ. 14.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 10. Ἐξίμημος φρ. χρ. 6. Τιμὴ φύλλου λεπτά 30. καὶ 15.

Διευθυντὴς καὶ Ἐκδότης: ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ΧΡ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λόγος πανηγυρικός ἐπὶ τῇ ἑβδομηκοστῇ πέμπτῃ ἀμφιετηρίδι τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ ED. ZELLER ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑπὸ Μ. Εὐαγγελίδου, ὑφηγητοῦ κτλ.—Προσφώνησις τῶν Ἀκαδημεικῶν τοῦ Βερολίνου ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς εἰς διδάκτορα ἀναγορευσεως τοῦ ED. Zeller.—Ποικίλα φιλολογικά, ὑπὸ Κ. Σ. Κόντου.—Περὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἀγχιάλου, ὑπὸ Θ. Μ. Π.—Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ Κ. Ι. Λιναρδάκη ἐν τῷ ἀσκητικῷ Συλλόγῳ τῶν φοιτητῶν ἢ «Ἀθηνᾶ».—Αἰγυπτιακά, ὑπὸ Κ. Ε. Κωνσταντινίδου.—Ποιήσεις, τὸ κλέος τῆς ἀρχαιότητος ὑπὸ Ι. Μ. Μοῖσα.—Τὸ παράπονον, ὑπὸ Μ.—Περὶ τῆς Ἀκαδημείας.—Ποικίλα.—Βιβλιογραφία.—Εἰδήσεις κτλ.—ΕΙΚΩΝ. Ὁ Ἐδουάρδος Τσέλλερ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1889.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΕΠΙ Τῆς ἘΒΔΟΜΗΚΟΣΤῆς ΠΕΜΠΤῆς ἈΜΦΙΕΤΗΡΙΔΙ ΤΟΥ
ED. ZELLER

Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
τοῦ Βερολίνου,

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ
ὑπὸ

Μαργαρίτου Εὐαγγελίδου

ὑφηγητοῦ τῆς ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας.

Φίλοι ὁμιλεῖται καὶ ἡ ἄλλη σεβαστὴ ὁμιλήγουρις,

Παρακάλεσα ὑμᾶς σήμερον, ἵνα τιμήσωμεν ἄνδρα πρῶτον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐπιστήμῃ καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλληνίδων Μουσῶν ἔξοχα περιημένον, ὅστις ὑπὲρ τὸν ἡμισυν ἤδη αἰῶνα παρκαλεῖ σύμπαντα τὸν σοφὸν κόσμον, ἵνα θαυμάσῃ τὴν ἐλληνικὴν διάνοιαν, ἵν' ἀγαπήσῃ τὴν κεχαριτωμένην φυλὴν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος γινώσκειτε ἤδη ποῦτος εἶνε.

Σπανίως παρέχεται τοῖς ἀνθρώποις ἡ εὐτυχία νὰ πανηγυρίσωσιν ὁμοίαν τῆς σήμερον ἑορτήν. Συνήλθομεν ἵνα ἐορτάσωμεν τὸν πέμπτον καὶ ἑβδομηκονταετῆ βίον ἀνδρός, ὃν οἱ ἔνδοξοι ἐπιστημονικοὶ ἀγῶνες ἀνύψωσαν ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ στερεώματι εἰς φωτεινότατον μετέωρον, πρὸς ὃ μετὰ χάριτος καὶ εὐγνωμοσύνης ἀποβλέπει σύμπας ὁ τῶν σοφῶν κόσμος. Συνήλθομεν ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν πέμπτην

καὶ ἑβδομηκοστὴν ἀμφιετηρίδα τοῦ Νέστορος τῶν καθ' ἡμᾶς σοφῶν, ὅστις, ὡς ὁ ἠδὺς Πυθίων ἀγορευτὴς ἐκεῖνος, μετὰ τῶν γιγάντων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὁμιλήσας καὶ συναγωνισθεὶς καὶ διαφερόντως εὐδοκίμησας ἀνάσσει νῦν μετὰ τριτάτοις, τοῖς Ἀχιλλεῦσι καὶ Ὀδυσσεῦσι καὶ Λιάντεσι καὶ Διομήδεσι τῆς ἐπιστήμης τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Συνήλθομεν ἵνα τιμήσωμεν οὐ μόνον τὴν δαφνοστεφῆ πολίαν, τὸ ἐμπειρικλεῖον τὴν σοφίαν τοῦ αἰῶνος σεβάσιμον γῆρας, τὴν Πυθίαν τῆς φιλοσόφου ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνδρα, ὅστις ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μετὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἐλληνισμὸν γαλουχηθεὶς ἠξέανετο σὺν τῷ χρόνῳ ἐν τῇ μελέτῃ καὶ τῷ θαυμασμῷ τῆς διανοήσεως τῶν ἡμετέρων προγόνων καὶ ἀνήγειρεν καὶ ὡς νέος καὶ ὡς ἀνὴρ καὶ ὡς πρεσβύτερος ἀνυπέροβλητα σοφίας ἀγάλματα, πρὸς ἃ καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαὶ μετὰ θαυμασμοῦ θ' ἀτενίζωσιν. Ἐὰν οἱ ἄλλοι τιμῶσι καὶ γεραίρωσι τὸν Zeller ὡς τὸν πρεσβύτατον τῶν σοφῶν, ὡς τὸν ἐνθουσιώδη διδάσκαλον πολλῶν γενεῶν τοῦ τε ἀρχαίου καὶ τοῦ νέου κόσμου, ὡς τὸν νέας ὁδοὺς ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐρευνῇ διανοίξαντα γενναῖον καὶ ἀφοβὸν ἐπιστήμονα, ὡς τὸν διαφωτίζοντα ὑπὲρ τὸν ἡμισυν ἠδὴ αἰῶνα διὰ γραφίδος ἀριστοτέχνου τὰ ἐκάστοτε προσπίπτοντα ἐπιστημονικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα καὶ διατρέφοντα τὰς κοινωνίας διὰ τροφῆς ὑγιούς, εὐχύμου καὶ στερεῆς, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιπᾶσι τούτοις ὀφείλομεν νὰ δοξάσωμεν αὐτὸν καὶ ὡς ἡμέτερον ἄνδρα καὶ ὡς εὐεργέτην ἡμῶν. Διότι, ἂν ἡ Γερμανία ἐγέννησεν αὐτὸν,

καί ἐν Γερμανίᾳ σωματικῶς διαβίῳ ὁ Zeller, ἢ Ἐλλάς ὅμως ἀνέθρεψεν αὐτὸν καί ἐν τῷ ἱερῷ τῆς φιλοσοφίας ἡμῶν πατρίδος ἐδάφει καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ βίον νοερώς διατρέχει. Τῆς ἑλληνικῆς διανοίας τὸ βάθος καί τὴν ἔκτασιν διεμέτρησεν, αὐτῆς τὴν δόξαν καί τὰ τρόπαια διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐν θελξικῶν ἀρμονίᾳ διατελεῖ ψάλλον, τὴν ἡμετέραν φιλοσοφίαν διὰ τῆς κριτικῆς αὐτοῦ λαμπρᾶς διεφώτισε, τὴν ἡμετέραν πατριδα ὡς μόνην καί ἀρχικὴν κοιτίδα τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, τῆς φιλοσοφίας, κατέδειξε, τοὺς ἡμετέρους προγόνους πατέρας τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἀπέφηνε, τὸν σεβασμὸν τὴν τιμὴν, τὸν θαυμασμὸν, τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν φυλὴν ἀμέριστον ἠξίωσεν. Ἄν δ' ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινος βίος εἶνε οὐχὶ ὁ σωματικὸς, ἀλλ' ὁ διανοητικὸς, τοῦ δὲ Zeller ἡ διάνοια καθ' ἅπαντα τὸν βίον παρ' ἡμῖν χωροφιλή, ἀνεκμνηρίστως ἡμέτερος εἶνε ὁ Zeller. Καί ἐν δικαίῳ θεωρῶνται τῶν ὕλικῶν καί παροδικῶν εὐεργεσιῶν αἱ πνευματικαὶ καί διαρκεῖς πολλῶ ὑπέρτεροι καί τιμιώτεροι, ὁ τὰς πρὸς ἀνύψωσιν καί τελειώσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας τοῦ ἡμετέρου ἔθνους οὕτως εὐκλεῶς διεξελθὼν εἶνε βεβαίως ὁ μέγιστος ἡμῶν εὐεργέτης. Τὸν Zeller τιμῶμεν ἄρα οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον ὡς ἐξοχὸν διδάσκαλον, ὡς πρώτου μεγέθους ἐπιστήμονα, ὡς πολύαθλον καί ἐνδοξον ἄνδρα τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἀλλὰ καί ὡς Ἕλληνα τὴν διάνοιαν καί ὡς μέγαν διανοητικὴν τῆς ἡμετέρας φιλοσοφίας καί ὡς ἀπόστολον τῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα μεγάλων εὐεργεσιῶν τοῦ ἑλληνισμοῦ καί ἐπομένως ὡς ἐξυψωτὴν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν συνειδήσεως καί ἐνὶ λόγῳ ὡς εὐεργέτην ἡμῶν μέγαν.

Ὁ Zeller ἐγεννήθη τῇ 22 Ἰανουαρίου 1814 ἐν Kleinbottwar, μικρῷ τῆς Βυρτεμβέργης χωρίῳ, ἐνθα ὁ πατὴρ αὐτοῦ διηύθυνε μέγα κτήμα. Ἡ γέννησις αὐτοῦ συμπίπτει κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ὁ ἐπιστημονικὸς τῶν Γερμανῶν βίος εὐρίσκειτο ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτοῦ ἐξάρσει. Τὰ πρὸς ἀναγέννησιν τῆς ἐπιστήμης μεγάλα κατορθώματα τοῦ τῆς Κενιζβέργης φιλοσόφου διεθέρμαναν οὕτω τὴν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ διάνοιαν, ὥστε αἱ μεγάλα διανοητικὰ συλλήψεις ἐπήρχοντο ῥαγδαίως ἀλλεπάλληλοι. Ἐν ὀλιγίστῳ χρονικῷ διαστήματι ἀνεφάνθησαν τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα τοῦ Φιχτήου, τοῦ Ἐγγέλου, τοῦ Schleiermacher, τοῦ Ἑρβάρτου. Ὡς ὁ Σωκράτης παραβάλλεται πρὸς δούρειον ἵππον, ἐξ οὗ ἐξεπήδησαν τὰ μετὰ τοῦτον ἑλληνικὰ φιλοσοφήματα, οὕτω καί ἀπὸ τοῦ Καντίου ἐξῆλθεν

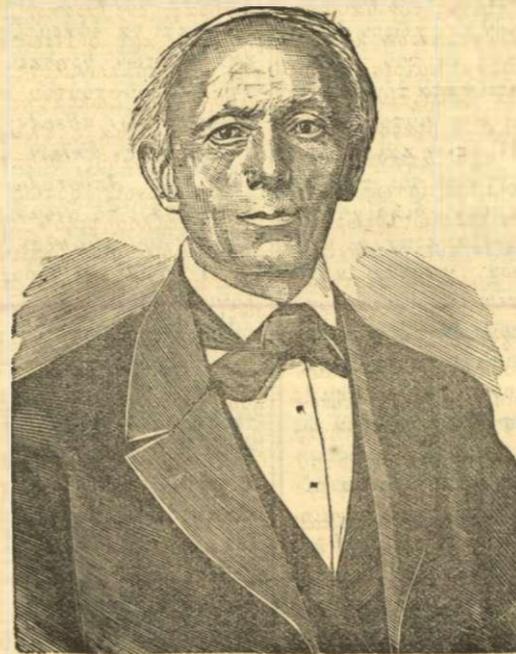
ἡ πρωτοφανὴς ἐκείνη ἐν τῇ γερμανικῇ ἱστορίᾳ φιλοσοφικὴ κίνησις. Τὴν γονιμότητα τῆς γερμανικῆς διανοίας ἀπὸ τοῦ 1781, ὅτε ἀνεφάνη τὸ ριζικὴν τροπὴν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἐπινεγκὸν ἔργον τοῦ Καντίου, «ἡ Κριτικὴ τοῦ καθαροῦ λόγου», μέχρι τοῦ 1841, ὅτε ἀπέθανεν ὁ Ἑρβάρτος, ἦτοι ἡ ἐξήκοντα μόνον ἐτῶν περίοδος αὕτη δύναται πῶς νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν θαυμαστὸν φιλοσοφικὸν ὄργανον τῆς ἡμετέρας πατρίδος κατὰ τὸν πέμπτον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, ὅτε ἐν Ἰταλίᾳ φιλοσοφοῦσιν οἱ Ἐλεᾶται καί οἱ Πυθαγόρειοι, ἐν Σικελίᾳ ὁ Ἐμπεδοκλῆς καί Γοργίας ὁ Λεοντίνιος, ἐν Ἐφέσῳ ὁ Ἡράκλειτος, ἐν Κλαζομεναῖς ὁ Ἀναξαγόρας, ἐν Θράκῃ ὁ Λεύκιππος καί ὁ Δημόκριτος καί ὁ Πρωταγόρας, ἐν Κρήτῃ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἐν Κέφῳ ὁ Ἡρόδοτος, ἐν Ἀθήναις ὁ Σωκράτης καί ἀλλαχοῦ ἄλλοι καί καθόλου πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ γῆ μεγάλους ἐνεκυμόνει τόκους, θεσπεσίας ἐξέφρανε γέννας.

Ἐν χρόνοις οὕτως ἄδρου καί μεγαλεπήθου φιλοσοφικοῦ ὄργανου γεννηθεῖς καί ἀνατρεφόμενος ὁ Zeller μετέσχεν, ὡς εἰκόσ, τῆς κρατούσης ὁρμῆς καί κλίσεως, ἀλλ' οὕτως ἰσχυρῶς, ὥστε εἰ καί ἦτο πρὸς τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα ὑπὸ τοῦ πατρὸς προωρισμένος, ἡ ἐσωτερικὴ ὁρμὴ εἶλκεν αὐτὸν ἀκαθέκτως πρὸς φιλοσοφικὰς μελέτας καί ἐπὶ τέλους ἐξενίκησεν ἢ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν κλίσις. Θαυμαστὴν ὑπηρεσίαν προσήνεγκεν ὁ πατὴρ τῇ ἐπιστήμῃ προορίσας τὸν παῖδα αὐτοῦ εἰς τὸ θεολογικὸν στάδιον, διότι ἄλλως θὰ ἐστερεῖτο ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη τῆς μεγάλης συμβολῆς τοῦ Zeller, θὰ ἐστερεῖτο ἡ ἱστορικὴ τῆς Τυβίγγης σχολῆ τοῦ κυριωτάτου αὐτῆς στύλου, δὲν θὰ ἀπέπνεον δὲ καί αἱ καθαρώς φιλοσοφικαὶ αὐτοῦ ἔρευναι τὸ λαμπρὸν ἄρωμα τῆς βαθείας τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων γνώσεως. Ὡσαύτως ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐνέπνευσε τῇ τρυφερῇ τοῦ υἱοῦ ψυχῇ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Ἡ ἐνέργεια εἶνε τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἴδιον, ἡ δὲ θεωρητικὴ ἐνέργεια τὸ ἰδιαίτατον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως γνώρισμα, εἶνε τὸ κάλλιστον καί μακκρωτάτον καί θεϊότατον. «Ἡ θεωρία τὸ ἴδιον καί ἀριστον» λέγει ὁ Ἀριστοτέλης. Τοιοῦτος ἄρα βίος διηνεκῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀγῶνων, ὑψηλῆς καί ζηροτάτης θεωρητικῆς ἐνεργείας, πλήρης διανοητικῶν κατορθωμάτων εἶνε βεβαίως βίος ἡδονῆς ἀγνοίας καί ἐξάρσεως θείας, εἶνε ἐνὶ λόγῳ βίος εὐδαίμων. Ἄν λοιπὸν τὸν γηραιὸν διδάσκαλον καλέσωμεν εὐδαίμονα, ὀρθῶς θὰ ὀνομάσωμεν αὐτόν. Ὡς ἄνθρωπος βεβαίως καί αὐτὸς καί τοιαύτης μάλιστα τρυφερῆς καί εὐαισθητοῦ ψυχῆς, οἷον βλέπομεν ἐκφαινομέ-

νην πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ καί ἐν ταῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐναποτετυπωμένην, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴν ἀμέτοχος τῶν ἀγγιστρόφων τυχῶν καί περιπετειῶν τοῦ κόσμου, δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ παθαίνηται ἢ εὐαίσθητος αὐτοῦ ψυχῇ πρὸς τὰς ὕξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐπερχομένας συμφορᾶς. Ἀνεξάλειπτος θὰ διαμείνη ἐν τῇ μνήμῃ μου ὁ Zeller, καθ' ἣν ἡμέραν ἠγγέλθη ἡ ἀληθὴς τῇ ἐπιστήμῃ συμφορὰ, ὁ πολυκλαυστος θάνατος τοῦ κρατίστου τῶν καθ' ἡμᾶς συστηματικῶν φιλοσόφων Lotze. Πάντες ἐκπεπληγμένοι ἐπὶ τῷ βραεῖ ἀγγέλματι συνήλομεν κατηρεῖς καί συνεσταλμένοι ὡς ὑπὸ φοβερῆς καταιγίδος καταληφθέντες πτηνὰ εἰς τὴν ἐν τῷ ἄλσει τῶν καστανεῶν εὐρυτάτην παράδωσιν τοῦ Zeller ὡς εἰς καταφυγὴν ἀναμένοντες πότε ν' ἀναφανῇ ὁ σεμνός, ὁ χαρῆς, ὁ προσηνέστατος διδάσκαλος καί ἀναφέρει ἡμᾶς εἰς τοὺς φαιδρούς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος χρόνους, εἰς τὰς φωτεινὰς τῆς μεσημβρίας χώρας, εἰς τὰς ὑπεράνω ἀνθρωπίνων παθημάτων σφαίρας τῆς διανοήσεως, ἢ ἀποτρέψῃ τὴν φαντασίαν ἡμῶν ἀπὸ τῆς προκειμένης μεγάλης ἀπωλείας, ἢ ἀναχέῃ φῶς ἰλαρὸν εἰς τὰς ζοφερὰς ἡμῶν διανοίας, ἢ ἀναχέῃ τὸ συσφίγγον τὰς καρδίας ἡμῶν ἄλγος. Ἐπιφαίνεται ὁ ἀγαπητός διδάσκαλος. Ἴδου ἐπὶ τὴν ἔδραν στρέφονται πάντων τὰ ὄμματα, ἐκείθεν ἀπεκδεχόμενα παραμυθίας ἀκτῖνα. Τὸ ὑψιτενὲς αὐτοῦ ἀνάστημα, τὸ ἰσχυρὸν ὑπὸ τῶν μελετῶν καί διανοητικῶν πόνων σχῆμα, οἱ μεγάλοι καί ἀπαστρέπτοντες αὐτοῦ ὀφθαλμοί, οἱ τὰ σκότη τοῦ παρελθόντος διασχίσαντες, ἵνα τὴν ἀληθῆ τῶν γεγονότων κατάστασιν ἐξερευνήσωσι, καί εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς διανοίας τῶν μεγάλων τῆς ἀνθρωπότητος διανοιῶν ἐσδύσαντες καί τὰ πρὸς λύσιν τῇ ἐπιστήμῃ προβεβλημένα μεγάλα καί δύσλυτα προβλήματα διορατικῶς περισκόπησαντες καί διαμετρήσαντες, τὸ ὄρατον στεφανωτῶν αὐτοῦ μέτωπον, τὸ φαιδρότητα καί σοφίαν ἀπαστρέπτον, ἡ σεμνὴ ἐκείνη καί ὄλως ἔκτακτος μορφή, ἣν βλέπων ἀπὸ τῆς ἔδρας θειάζουσαν ἐνόμιζον ὅτι κατῆλθε διὰ τῶν αἰῶνων μέγα τι τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀνάστημα, Παρμενίδης τις ἢ Ἐμπεδοκλῆς ἢ

Ἀναξαγόρας, ἵνα κηρύξῃ τὰ ἑαυτοῦ δόγματα. —Τὰ πάντα σήμερον ἠλλοιωμένα. Ἡ ἀγωνία τῶν ἑκατοντάδων ἀκροατῶν ἐπιτείνεται. Ἡ ἄλλως ταχεῖα καί εὐστροφος γλῶσσα τοῦ γερμανοῦ διδασκάλου δέδεται. Τὰ χεῖλη φαίνονται σπασμωδικῶς κινούμενα θέλοντα νὰ δώσωσιν ἐξοδὸν εἰς τὴν συνεχόμενην φωνήν, ἀλλὰ μᾶτην συσπῶνται ἐν ἀγωνίᾳ. Κατέρχονται τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν τοῦ φιλοσόφου καί ἐκρήγνυται θρηνώδης καί ὑπὸ λυγμῶν διακοπτομένη φωνή. «Κύριοί μου, δὲν δύνασθε νὰ καταμετρήσητε τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐπιστήμης!» Ὁ πόνος τῶν ἑκατοντάδων ἐκείνων ἠκούσθη ἐκρηγνύμενος ὡς ἀπὸ μιᾶς καρδίας, τὰ δάκρυα κατέρρευσαν ὡς ἀπὸ μιᾶς πονούσης ψυχῆς. Ἀληστος, θεῖα ἡ στιγμή ἐκείνη.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΤΣΕΛΛΕΡ

Τηλικαύτη τῆς ψυχῆς τοῦ Zeller ἡ εὐγένεια καί τρυφερότης. Ἐσχε καί οἰκειὰς συμφορᾶς ὁ Zeller. Πλὴν ἄλλων τῷ 1881 ἀπώλεσεν υἱὸν νέον, 24ετῆ ὄρατον, περικλυμένον ἐν τῇ ἀρχῇ λαμπροτάτου σταδίου, τὰς ἀρίστας περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας παρασχόντα, κόσμημα ἀληθὲς τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καί χαρὰ τῶν γονέων. Ἄλλ' ὁ συμπαθέστατος πρὸς τοὺς φίλους καί τοὺς ἀγα-

θοὺς Zeller καί τρυφερώτατος πατὴρ ὑπέμεινε τὴν ἀρρητον συμφορὰν μετὰ τῆς ψυχικῆς ἐκείνης γαλήνης, ἐξ ἧς πολὺ ὠφελεῖται καθ' ἐκάστην ἡμέραν εἰς εὐπορίαν καί ἀνωδυνίαν ὁ ἀληθὴς φιλόσοφος. Ὅτε μετέβη πρὸς ἐπισκεψιν μετὰ τὴν συμφορὰν καί ἀκουσίως ἠρώτησα τὸ σύνθημα, πῶς ἔχει «Προσπαθοῦμεν, εἶπε, διὰ τῆς φιλοσοφίας ν' ἀπαμβλύνωμεν τὸ ὄξυ τῆς ἡμετέρας συμφορᾶς κέντρον».

Τηλικούτον ἄνδρα εὐψυχότατον πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀγῶνας, ῥηξικέλευθον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, διδάσκαλον εὐγενεστάτου διδασκαλιῶν ὑπὲρ τὸν ἡμῶν αἰῶνα, εὐαίσθητοτάτον μὲν πρὸς τὰς δυσπραγίας τῶν φίλων καί τὰς κοινωνικὰς συμφορὰς, ἀληθῆ δὲ φιλόσοφον ἀποδειχθέντα ἐν ταῖς οἰκειαῖς συμφοραῖς ὅλως ἰδιαζόντως ἐτίμων τὰ γράμματα πρὸ δύο ἐτῶν.

Ὡς οἱ ἀπ' Ἀνατολῶν μάχοι ἦλθον εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἵνα προσκυνήσωσι τὸν γεννη-

σιώτατος», ὁ δ' Ἐμπερίος «τοῖς ζῶσι δὲ τέρας ἀνοσιώτατον», ὁ δὲ Μεινέκιος «τοῖς ζῶσι δ' ἔφειδος ἀνοσιώτατος» ("Ἴδε Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Ε', σελ. CCXXV καὶ σελ. 96). Ὁ Ἐρουερδὴν μετέγραψε (*Μνημοσ.* 1878, σελ. 76) «τοῖς ζῶσι δ' ἔργων ἀνοσιώτατος φθόνος», ὁ δὲ Φ. Σμιδίτιος (*Krit. Stud. zu den Griech. Dram.* Τόμ. Γ', σελ. 57) «τοῖς ζῶσι δῶρον δ' ἀνοσιώτατον φθόνος», ὁ δὲ Κόκκιος (*Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Β', σελ. 464, 31*) «τοῖς ζῶσι δ' ἐλθρὸς ἀνοσιώτατος».

Ἐλέχθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου ἔλεος — δίκαιος ἀντιδίδοσθαι (βιβλ. Γ', 40) καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀντιφῶντος εἰς τὸν ἑμέτερον ἔλεος (σελ. 121, § 2 καὶ σελ. 122, § 3) καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰσαίου ἐμοὶ μὲν τινα φθόνον γενήσεσθαι — τοῖς δὲ παισὶν ἔλεος (σελ. 87, § 38) καὶ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους μῆτε συγγνώμη μῆτ' ἔλεος καὶ ἔλεος, συγγνώμη, φιλανθρωπία (σελ. 431, § 281 καὶ σελ. 794, § 81) καὶ φθόνον ἐξ ὧν ἴης καὶ ἐφ' οἷς ἀπατίας ἔλεος (σελ. 577, § 196) καὶ τὸν ἔλεος τοῦτον ἐπὶ τῷ πλήθει τῷ ἑμέτερῳ μὴ ποιήσασθαι (σελ. 734, § 111) καὶ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου εἰς ἔλεος προαγαγέσθαι (σελ. 152, § 33) καὶ ὑπὸ τοῦ Δεινάρχου μῆδ' ἔλεος εἰς ἡμᾶς λαμβάνοντες αὐτούς (σελ. 110, § 20).

Ἐγένετο δὲ καὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἀρσενικοῦ ὀνόματος χρῆσις ὑπὸ παλαιῶν συγγραφέων, οἷον ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους (ἢ Ἰπεριδίου) σελ. 794, § 83 «τίνος δὲ συγγνώμης ἢ ποίων ἐλέων οἱ σεσυκοφαντημένοι τετυχήκασιν παρὰ τούτου;» καὶ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος Πολιτ. σελ. 606 γ' «ταῦτόν ποίων ὑπερ ἐν τοῖς ἐλέοις» καὶ ὑπὸ τοῦ Δεινάρχου σελ. 104, § 108 «τοῖς Δημοσθένους ἐλέοις» καὶ § 111 «ἀφέντες οὖν τοὺς ἐλέους καὶ τοὺς φενακισμοὺς κτέ.»

Παραδείγματα τοῦ ἀρσενικοῦ ἔλεος παρέχει ἡμῖν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης λέγων Τόμ. Α', σελ. 359, 25 «ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου» καὶ σελ. 359, 45 «ἅπαντα γὰρ ταῦτα — μᾶλλον ποιεῖ τὸν ἔλεον» καὶ σελ. 360, 26 «κωλυτικὰ μὲν ἐλέου πάντα ταῦτά ἐστι» καὶ σελ. 461, 15 «δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων καθαρσιν». Μνημονεύονται δ' ὑπὸ τοῦ Σταγίριτου καὶ Ἐλεοῦ τοῦ Θρασυμάχου Τόμ. Α', σελ. 385, 49 «ἐγκεχειρήκασιν δ' ἐπ' ὀλίγον περὶ αὐτῆς εἰπεῖν τινες, οἷον Θρασύμαχος ἐν τοῖς Ἐλέοις» ("Ἴδε Σπέγγελον ἐν Συναγωγῇ Τεχνῶν σελ. 97).

Φέρεται δὲ καὶ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ Ἐπιγρ. ΕΓ'. 4 «ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας» καὶ παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ροδίῳ Γ', 462 «δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ βέει» καὶ 761 «δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ βέει».

Κακῶς ἐν τῷ πρὸς Καλλιμάχον λόγῳ τοῦ Ἰσοκράτους § 39 εἶνε γεγραμμένον «καίτοι πῶς οὐκ ἄλογόν ἐστίν ἐν τούτῳ τῷ κινδύνῳ ζητεῖν αὐτὸν ἐλέου» παρ' ὑμῶν τυγχάνειν, κτέ.;», ὅπερ βλέπει τις καὶ ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Κοραῆ γενομένῃ ἐκδόσει τοῦ βήτορος Τόμ. Α', σελ. 379. Ἐλέχθη μὲν ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου σελ. 1565, 5 «ἐθέλων καὶ φιληθῆναι καὶ ἐλέους τυχεῖν» καὶ ὑπὸ τοῦ γράψαντος τὸν Βίον τοῦ Ἐπιφανίου § 31 «ὁ λαὸς καὶ πᾶσα ἡ ἡλικία τοῦτον ἐξεδυσώπουν ἐλέους τυχεῖν δι' εὐχῆς αὐτοῦ», ἀλλὰ τῷ στόματι τοῦ Ἰσοκράτους ὅπως ἀνάμμοστος εἶνε ἢ μετὰ τοῦ Σ ἐκφορὰ ἐλέου τυγχάνειν.

Οὐδεμίαν δύναται νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία ὅτι ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης «ζητεῖν αὐτὸν ἐλέου παρ' ὑμῶν τυγχάνειν», ὡς ὁ Ἀντιφῶν σελ. 113, § 21 «ὅς ἄξιός καὶ ἐλέου [καὶ βοηθείας, καὶ τιμωρίας παρ' ὑμῶν τυχεῖν] καὶ σελ. 114] § 27 «μὴ τυχοῦσα μῆτ' αἰδοῦς μῆτ' ἐλέου μῆτ' αἰσχύνης μῆδεμιᾶς παρ' ὑμῶν» καὶ ὁ Ἰσαίος σελ. 51, § 10 «οὐδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον μέρος τῆς οἰκειότητος ἐλέου παρ' αὐτοῦ ἔτυχε» καὶ ὁ Λυσίας σελ. 122, § 20 «οὐδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον μέρος τῆς οὐσίας ἐλέου παρ' αὐτῶν ἐτυγχάνομεν» καὶ ὁ Δημοσθένης σελ. 423, § 257 «ἵνα μῆτ' ἐλέου μῆτε συγγνώμης ἐφ' οἷς αὐτὸς ἠδίκηκε τύχη» καὶ σελ. 547, § 100 «οὐδεὶς γὰρ ἐστὶ δίκαιος τυγχάνειν ἐλέου τῶν μηδένα ἐλεούντων οὐδὲ συγγνώμης τῶν ἀσυγγνωμόνων» καὶ σελ. 549, § 105 «τίνος συγγνώμης ἢ τίνος ἐλέου δικαίως τεύξεται παρ' ὑμῶν;» καὶ ὁ Δείναρχος σελ. 93, § 22 «ἢ προσήκειν τοῦτον ὑφ' ὑμῶν ἐλέου τινὸς τυγχάνειν τοιαῦτα διαπεπραγμένον ἄλλ' οὐ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας κτέ.;» καὶ ὁ Ἀριστοτέλης Τόμ. Α', σελ. 362, 27 «ἄλλο ὡς οὐ τεύχονται ἐλέου παρὰ τῶν κυρίων».

Σημειωτέον δ' ὅτι παρὰ τῷ Δημοσθένει σελ. 543, § 90 φέρεται κατὰ ἀντίγραφα «ἄτιμον Ἀθηναίων ἕνα εἶναι δεῖ καὶ μῆτε συγγνώμης μῆτε λόγου μῆτε ἐπιεικείας μῆδεμιᾶς τυχεῖν». Ἄλλ' ἐν τῷ μετωπίῳ τοῦ ἀρίστου αὐτῶν κεῖται «γρ. ἐλέου». Αὕτη δ' εἶνε ἡ ἀληθὴς γραφή. Ὁ βήτωρ εἶπε «μῆτ' ἐλέου μῆτ' ἐπιεικείας μῆδεμιᾶς τυχεῖν». Ἐν ἑτέρῳ χωρίῳ τοῦ Δημοσθένους σελ. 581, § 209 τὰ μὲν ἄλλα ἀντίγραφα ἔχουσι «τίνος συγγνώμης ἢ τίνος ἐλέου τυχεῖν ἂν οἴεσθε;», τὸ δ' ἀρίστον «λόγου τυχεῖν», ὅπερ προύκριναν ὁ τε Δινδόρριος καὶ ὁ Βοιμέλιος κακῶς ποιοῦντες ("Ἴδε Κόβητον Συμμ. *Κριτ.* σελ. 508). Μετεβλήθη δ' ὑπὸ τοῦ Κοβήτου (*Nov. Lect.* σελ. 360) καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι σελ. 114, § 26 «πῶς ἂν ταύτην ἐλεῖν ἄξιόν ἐστιν ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν ἢ ἄλλου του;» εἰς τὸ ἐλέου,

Συνηγορεῖ δ' ὅμως τῇ παραδεδομένῃ γραφῇ ὁ Γεβυηῆρος (*De Hypot. et Parat.* σελ. 20).

Ὡς δὲ λέγεται τυχεῖν ἐλέου, οὕτω καὶ ἀξιοθῆναι ἐλέου, οἷον παρὰ Λυκούργῳ σελ. 167, § 141 «τοῦ κοινοῦ παρὰ πᾶσιν ἐλέου οὐκ ἠξιώθησαν». Ἀδόκιμον εἶνε τὸ ἀξιοδοθῆαι ἐλέους. Τζέτζ. *Ἱστορ.* Ζ', 276 «ὡς οὐδ' αὐτοῦ παρὰ τινος ἐλέους ἠξιοῦτο». Πρβ. τυγχάνειν ἀποδοχῆς — ἀξί νοθῆαι ἀποδοχῆς, κτλ. Ὁ Πολύβιος εἶπε βιβλ. Α', ε', 5 «τῆς γὰρ ἀρχῆς ἀγνοουμένης ἢ καὶ νῆ Δί' ἀμυρισθῆτονμένης, οὐδὲ τῶν ἐξῆς οὐδὲν οἷόν τε παραδοχῆς ἀξιοθῆναι καὶ πιστεῖω; ὅταν δὲ περὶ τούτης ὁμολογουμένη πρὸς κερκευασθῆ δόξα, τότε ἤδη καὶ πᾶς ὁ συνεχῆς λόγος ἀποδοχῆς τυγχάνει παρὰ τοῖς ἀκούουσιν».

Ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἀρχαιολογίᾳ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς σελ. 2282 ἀπαντᾷ «ἵνα μῆτε λόγου τύχη κρινόμενος μῆτ' ἐλέου». Ἄλλ' ἀδυνατοῦμεν νὰ πείσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι τοῦ οὐδετέρου ὀνόματος χρῆσιν ὁ Διονύσιος ἐποιήσατο, ἀποφαινόμεθα δ' ὅτι ἐγράφη ὑπ' αὐτοῦ ἐλέου, ὡς ὑπὸ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου βιβλ. Π', κζ', 2 «καὶ κατ' ἰδίαν ἂν τις αἰχμηκώτους ἐξετάζων εὖροι δικαίως ἐλέου τυγχάνοντας» καὶ 4 «τὸν δ' ὁμολογουμένως φιλανθρωπώτατον Ἀθηναίων γεγεννημένον μῆδὲ τοῦ κοινοῦ τυχεῖν ἐλέου» καὶ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Ἰουδαίου Τόμ. Β', σελ. 6 Λιψ «ἐλέου μᾶλλον ἢ μίσους τυγχάνοιεν ἂν». Κεῖται δὲ καὶ ἐν τῇ Ῥητορικῇ Τέχνῃ τοῦ Ἀφίνου σελ. 95, 16 «ἐξῆς ἐλέου τυχεῖν αὐτοὺς νῦν» καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίαις Τόμ. Δ', σελ. 347, 18 «ὡς δὲ δυστυχῆς ἐλέου τυχεῖν» καὶ ἐν τῇ ΝΑ' Ἐπιστολῇ τοῦ Λιβανίου «τὸ μὲν πεποίηκε καὶ τετύχηκεν ἐλέου» καὶ παρὰ τῷ Νεμείῳ σελ. 53 Μκτθ «ἐλέου δικαίου τυγχάνει», ἀλλ' ἐν σελ. 265 εἶνε γεγραμμένον «τὸ συγγνώμης ἢ ἐλέου ἀξιοῦσθαι». Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ὁ Κισιλίγιος ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Ἀρχαιολογίας Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς οὐχὶ ἀνεκτὸν παρ' αὐτῷ ὑπέλαβε τὸ ἐλέου Τόμ. Δ', σελ. XXII «ἐλέου reponendum, cf Graserberger Philol. XXVIII, p. 349».

Μεγάλως θαυμάζομεν ὅτι μένει ἔτι παρὰ τῷ Πολυβίῳ βιβλ. Α', πη', 2 (σελ. 102, 29 Οὐλσχ.) ἀδιόρθωτον τὸ «διὰ τὸ μὴ καταλείπεσθαι σφίσι τόπον ἐλέου» μῆδὲ συγγνώμης κατὰ τὰς πρώτας ἐπιβολάς. Ἀδύνατον καθ' ἡμᾶς ἦτο νὰ ἐξέληθαι ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Πολυβίου τὸ οὐδέτερον ἐλέου.

Ἐπινοοῦμεν τὸν Κούρτ. Οὐξέμουθιον ἀποκαταστήσαντα ἐν ταῖς Ἐκλογαῖς τοῦ Στοβίου Τόμ. Β', σελ. 92, 12 τὸν δόκιμον τύπον «ἐλεον δὲ λύπην ἐπὶ τῷ δοκοῦντι ἀναξίως κακοπα-

θεῖν» ἀντὶ τοῦ φερομένου ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐλεον. Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς χρῆσις τοῦ ἀρσενικοῦ ὀνόματος (σελ. 92, 19) «οἷον ἐλεον, φθόνον, ἐπιχειρεκκλίαν, αἰσχύνην». Πρβ. Διογένη. Λαέρτ. Ζ', 111 «καὶ τὴν μὲν λύπην εἶναι συστολήν ἄλογον, εἶδη δὲ αὐτῆς ἐλεον, φθόνον, ζῆλον — Ἐλεον μὲν οὖν εἶναι λύπην ὡς ἐπὶ ἀναξίως κακοπαθοῦντι».

Ἐν τοῖς τοῦ Ψευδορωκυλίδου στίχ. 21 πρὸς τῇ γραφῇ «πληρώσας σέο χεῖρ' ἐλεον» χρῆζοντι παρὰ σχου» ὑπάρχει καὶ ἐλέοις. Ὁ Βέρκιος *Ποιητ. Ἀυρ.* Τόμ. Β', σελ. 85 ἐκδ. δ' εἰκασεν «ἐλέοις χρῆζοντι».

Παρὰ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ βιβλ. Γ', ιη', 5 ἐκδόσις ὁ Οὐεσεελίγιος (Τόμ. Α', σελ. 187) «οὐδεμίαν ἔμφοσιν ὀργῆς ἢ πάλιν ἐλέου» διδόντες» ἐσημειώσατο «Ἐλεον V a t. R e g. M u t». Αὕτη δ' ἀνκνιλικῶς εἶνε ἡ γνησία γραφή. Οὐχὶ δ' ὀλιγάκις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Διοδώρου τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄνομα κατ' ἀρσενικὸν ἀεὶ γένος προενηνεγμένον, οἷον βιβλ. ΙΒ', ιη', 4 «τοῦ δὲ δήμου διὰ τὸν ἔλεον ψηφισαμένου διορθῶσαι τὸν νόμον» καὶ κδ', 5 «ἅπαντας εἰς ἔλεον ἤγαγε καὶ πολλὴν συμπάθειαν» καὶ βιβλ. ΙΠ', κ', 5 «τῷ πρὸς τοὺς ἠτυχηκότας ἐλέῳ» καὶ κβ', 8 «τοῖς πολυμωτάτοις μερίζουσι τὸν ἔλεον» καὶ κγ', 3 «ἔτοιμον ἔχειν τὸν παρὰ πάντων ἔλεον» καὶ 4 «εἰ τὸν πρὸς τοὺς ὑποπεπτωκότας ἔλεον ἀποκόψομεν» καὶ 5 «τίς ἤττονα τοῦ μὲν ὡμοῦ τὸν ἔλεον, τῆς δὲ προπετείας τὴν εὐλάβειαν ἐσχηκε;» καὶ κζ', 1 «δοτε τὸν ἔλεον τοῖς τὴν πατρίδα κοινὸν πιειδευτήριον παρεχομένοις» καὶ κθ', 3 καὶ 7 καὶ λκ', 1 καὶ βιβλ. ΑΒ', ε', 3 «τῶν δὲ πρὸςθευτῶν εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον τραπέντων» καὶ ἀλλαχοῦ.

Δὲν ἔχομεν τὴν τοῦ Δινδόρριου ἔκδοσιν Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, ἐν ἣ γίνεται λόγος περὶ τοῦ προκειμένου ὀνόματος, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῆς τοῦ Κούρτ. Οὐξέμουθίου σημειώσεως ἐν Στοβ. Ἐκλ. Τομ. Β', σελ. 92, 12 «ἐλεον scripsi pro ἔλεος coll. Dindorf. ad Diol. III 18 (vol III p. 246).

Καὶ ὁ Πλούταρχος δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ γένους ποιεῖται χρῆσιν, οὐχὶ τοῦ οὐδετέρου, οἷον Ἡθικ. σελ. 598 γ' «ὁ παρ' αὐτῶν ἔλεος» καὶ Αἰμιλ. Παῦλ. ΛΑ', 4 «τῷ πρὸς ἐκείνον ἐλέῳ» καὶ Δημητρ. Ν', 2 «εἰς φθόνον μετέβλεπε τὸν ἔλεον» καὶ ἀλλαχοῦ. Λέγει δὲ καὶ ὁ Αἰλιανὸς π. Ζψ. ΙΔ', 18 «οἶκτον δὲ ἔρα τῆς φύσεως καὶ ἐλέῳ εἰς τοὺς ἵππους δρᾶται τούτο» καὶ Φίλων ὁ Ἰουδαῖος Τόμ. Β', σελ. 81 «ἵνα τὸν σωτήριον ἔλεον ἀνακεράσῃται τῇ κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων κρίσει» καὶ «εἰ γὰρ βουληθεῖν ὁ θεὸς δικάσαι τῷ θνητῷ γένει χωρὶς ἐλέου» καὶ σελ. 82 «τὸν ἔλεον ἀνακίρνησιν» καὶ «πρὸςβύτερος

γὰρ δίκης ὁ ἔλεος παρ' αὐτῷ ἐστίν» καὶ Τόμ. 5', σελ. 242 «πενία καθ' ἑαυτὴν μὲν ἔλλου χρήζει» καὶ ὁ Ἐπίκτητος Διατρ. Γ', κβ', 13 «σοὶ μὴ ὄργην εἶναι, μὴ μῆνιν, μὴ φθόνον, μὴ ἔλεον» καὶ Δ', 5', 2 «τὸ μὴ εἶναι ἔλλου ἄξιον» καὶ ὁ Ἀλκίφρων Ἐπιστ. Γ', μζ', 2 «τοῖς ἐπιτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπάθειαν» καὶ ὁ Παυσανίας Κορινθ. Ε', 8 «ἐς ὃ Δημήτηρ ἔλεον ἔσχε Πλημναίου» καὶ Ἀχαϊκ. Ις', 10 «ἐτρέποντο εἰς ἔλεον Ῥωμαῖοι τῆς Ἑλλάδος» καὶ Φωκικ. ΚΒ', 4 «ἅτε ἴσον μὲν ἔλεον, ἴσον δὲ πᾶς φύσεις καὶ ἔρωτος ἀπέχοντες» καὶ ὁ Ἰώσηπος Ἰουδ. Ἀρχαιολ. Δ', η', 21 «ἐξ ἔλεον καὶ προνοίας τοῦ θεοῦ» καὶ 26 «φύσει τοῦ θεοῦ τοῖς πενομένοις ἔλεον νέμοντος» καὶ Ε', α', 5 «μητ' ἔλεω παραχωρήσαντας» καὶ ὁ Ἀριστάρχειος σελ. 162 Βοισσ. «ταυτοῦτος ἔλεος ἔρωτος ἐστὶν ἀρχή». Καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ τὸ ἀρεσκικὸν ὄνομα ἔλεος, πολλὰ δὲ τοῦ κινεῖν ἔλεον ἢ τὸν ἔλεον παραδείγματα ἔχομεν ἐκ τῆς Ῥητορικῆς Τέχνης τοῦ Ἀψίνου γὰρ καταλέξωμεν, οἷον σελ. 91,8 «ἐπειδὴν δὲ μέλλωμεν ἔλεον κινεῖν» καὶ σελ. 93,16 «ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν ἀξίαν καλουμένου τὸν ἔλεον κινήσομεν» καὶ σελ. 94,3 «οἶμαι μὲν ὅτι καὶ αὐτὸς κινεῖ τὸν ἔλεον» καὶ μετ' ὀλίγα «ὑπῆρχεν ἂν κινήσῃ τὸν ἔλεον αὐτῷ» καὶ μετ' ὀλίγα «ἔτι κινήσομεν ἔλεον καὶ ἀπὸ τοῦ καλουμένου παρὰ τὴν ἐλπίδα» καὶ σελ. 95,3 «ἔτι ἔλεον κινήσομεν ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας τῆς προτοῦ» καὶ σελ. 96,17 «ἢ ἀντιπαράθεσις τῶν κακῶν τοῖς ἀγαθοῖς τὸν ἔλεον κινήσῃ» καὶ μετ' ὀλίγα «ἐπειδὴν δὲ τινὰς τὸν περὶ αὐτῶν κινῶντες ἔλεον ἀτυχοῦντας ἐπιδειξάμεθα θέλωμεν» καὶ σελ. 97,15 «κινεῖ μὲν ἔλεον καὶ ἀπλῶς λεχθέν» καὶ σελ. 98,10 καὶ 17 καὶ σελ. 99,3 καὶ 11 καὶ 19 καὶ σελ. 100,7 καὶ 10 καὶ ἀλλαγῶ. Εἶπε δ' ὁ Ἀψίνης καὶ ἀπὸ τούτων οἶκτον κινήσῃ» (σελ. 106,5) καὶ «οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινήσῃ βουλούμενος» (σελ. 107,20) καὶ «ἀπὸ τῆς ἐρημίας οὖν οἶκτον κινήσῃ» (σελ. 111,3). Συνάψας δὲ τὰ συνώνυμα οἶκτον καὶ ἔλεον ἔγραψεν «οἶκτόν τινα καὶ ἔλεον περιθίεις τῷ πάθει» (σελ. 108,3).

Κάλλιστον δ' ἡμῖν παράγγελμα φαίνεται τὸ κείμενον ἐν τῷ Ἀνθολογίῳ τοῦ Στοβαίου βιβλ. Α', 3 «Φωκίωτος. Οὔτε ἐξ ἱεροῦ βωμόν οὔτε ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀραιρετέον τὸν ἔλεον». (Ἀκολουθεῖ)

Ἐν Γλωσσ. Παρατρ. σελ. 183,3 γραπτέον: περὶ ἧς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΑΓΧΙΑΔΟΥ

Περιγραφὴν νομισμάτων τῆς Ἀγχιάλου εὐορίσκει τις ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Millingen, Sylboge, Welzl, Cadalvène, Dumersan, Grep-πο, Sestini, ἰδίως δὲ ἡμεῖς ἠρύσθημεν περὶ τούτων ἐνταῦθα: α', ἐκ τοῦ II τόμ. τοῦ συγγράμματος τῶν ἀρχαίων νομισμάτων Sosepho Eckhel (Doctrina numorum veterum).

Anchial s (Ἀγχιάλος).

In septentrionem ad Euxinum, ἦτοι εἰς τὰ βόρεια (τῆς Θράκης) πρὸς τὸν Εὐξείνιον.

Imperatorii (Ἀυτοκράτορες).

A Domitiano usque ad Gordianum, ἦτοι Ἀπὸ Δομιτιανοῦ μέχρι Γορδιανῶ. — Ὁ μὲν Δομιτιανὸς ἢ Δομιτιανὸς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 81 — 96 μ. X., ὁ δὲ Γορδιανὸς ἀπὸ τοῦ 238 — 242 μ. X. —

Epigraphe ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ. Typi multiplices et ignobiles, ἦτοι Ἐπιγραφὴ ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ. Τύποι πολυειδεῖς καὶ ἄγνωστοι.

Magistratus praeses in numo Domitiani: ΗΓΕΜ. ΑΠ. ΚΛ. ΜΑΡΤΙΑΛΟΥ, quem ex Leon. Augustino citat Vaillantius. Idem magistratus est et in binis numis Serdicae, sed cum capite L. Veri. ἦτοι Ἀρχων προστάτης εἰς νόμισμα τοῦ Δομιτιανοῦ Ἡγεμ. Ἀπ. Κλ. Μαρτιάλου, ὃν ἀναφέρει ὁ Vaillantius ἐκ τοῦ Leon. Augustino.

ΗΓΕ CT. ΒΑΡΒΑΡΟΥ, in numo Severi (Pellerin) ἦτοι Ἡγε. Στ. Βαρβάρου, εἰς νόμισμα τοῦ Σεβήρου.

Nomen ad imperatore Trajano ΟΥΛΠΙΑΝΩΝ, quod proponi coepit sub Severo; et in sequentibus raro omissum est. ἦτοι Τὸ ἀπὸ τοῦ ἀυτοκράτορος Τραϊανοῦ (98—117 μ. X) ὄνομα Οὐλπιανῶν, ὅπερ ἤρξατο νὰ τίθῃται ἐπὶ Σεβήρου (193—211 μ. X.) καὶ μετὰ ταῦτα σπανίως παραλείπεται.

καὶ β'. Ἐκ τῆς περιγραφῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν νομισμάτων (Description de Médailles Antiques, Grecques et Romaines) ὑπὸ T. E. Mionnet, Τόμ. Α' καὶ Β'.

Anchialus. Médailles autonomes ἦτοι Ἀγχιάλος. Νομίσματα αὐτονομικά.

La médaille de cette ville est:

En bronze. R*—F*. Petit bronze. . . 100 fr. ἦτοι: Τὸ νόμισμα τῆς πόλεως ταύτης

εἶναι: Ὁρειχάλκινον. R*—F*. Μικρὸς ὄρειχάλκος. . . 100 fr.

Médailles impériales
(Νομίσματα αὐτοκρατορικά.)

Ὁρειχάλκινα.

C.—F.o. Petit module (μικρὸς διαμέτρον), de 1 à 12 fr.
C.—F.o. Moyen module (μέσης διαμέτρ.), de 3 à 20 fr.
R.4—F.o. Grand module (μεγάλῃς διαμ.), 30 fr.
R.4—Médailon. (Μετάλλιον) de 40 à 60 fr.

Ἀριθμ. 1. — Ἀφ' ἐνός: Προτομή τοῦ Κομοδίου μετ' ἐπιγραφῆς περίξ ΑΥΤ (=Ἀυτοκράτωρ) ΚΟΜΟΔΟΣ. Ἀφ' ἐτέρου: Πύλη τοῦ τείχους τῆς πόλεως μετὰ δύο πύργων μετ' ἐπιγραφῆς περίξ ΗΓΕΙΟ—ΥΛΚΑ—ΚΤΟΙ, ἦτοι ἡγεμονεύοντος Ἰουλίου Κασίου. (Ἡγεμῶν = Ἀρχων = Διοικητής).

Ἀριθμ. 2. — Ἀφ' ἐνός: Κεφαλὴ Σευήρου Ἀλεξάνδρου. Ἀφ' ἐτέρου: Κύστις ἡμίκλειστος, ἐξ ἧς ἐξέρχεται ὄφις (θηρσκευτικὴ συμβολικὴ παράστασις σχέσιν ἔχουσα μετὰ τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος).

Tête de Sérapis, à droite, surmontée du lotus. — Κεφαλὴ τοῦ Σεράπιδος πρὸς δεξιὰ, καλυπτομένη ὑπὸ λωτοῦ. (λωτὸς ὁ γνωστὸς ἐκ τοῦ Ὀμήρου, ὑδάτιον φυτὸν γένους νυμφίαις ἐν Ἰνδῇ καὶ Αἰγύπτῳ.)

Rf. ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ. Isis vêtue d'une longue robe, marchant à droite, coiffée de la persée, et tenant une voile enflée par les vents. . . . Λ. 3. — R*. — F* — 100 fr.

ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ. Ἴσις φοροῦσα μακρὰν ἐσθῆτα βαδίζουσα πρὸς τὰ δεξιὰ, κεκαλυμμένη τὴν κεφαλὴν ἐκ περσέας (=δένδρον τῆς Αἰγύπτου, εἶδος λωτοῦ), καὶ κρατοῦσα ἰστὶον ἐξωγκωμένον ὑπὸ τῶν ἀνέμων. . . Χάλκινα 3. — 1 Ὁρειχάλκινον. — 1 Σιδηροῦν. — 100 fr.

ΣΗΜ. Τὸ Rf εἶναι σύμβολον σημαῖνον τὴν ἀντίθετον ὄψιν τοῦ νομίσματος. Τὸ Λ σημαίνει χάλκινον. Τὸ R* σημαίνει ὄρειχάλκινον καὶ τὸ F* σιδηροῦν.

G e t a, υἱοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου περὶ τὸ 211 μ. X. Π. СЕПТ. ГЕТАС. К. Tête de Géta nue, à droite. ἦτοι: κεφαλὴ τοῦ Γέταρου γυμνή, πρὸς τὰ δεξιὰ.

Rf. ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ- Diane chasseresse, marchant à droite, portant la main dr. à son carquois, et tenant son arc dans la gauche, chien à ses pieds. . . Λ. 5. — R. 2—F.o.—3 fr.

ἦτοι: Ἀρτεμις κυνηγός, βαδίζουσα πρὸς τὰ δεξιὰ, φέρουσα τὴν δεξιάν τῆς χειρὸς εἰς τὴν φαρέτραν τῆς, καὶ κρατοῦσα τὸ τόξον τῆς εἰς τὴν ἀριστεράν κύων εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Ἀριθμ. 3. — Ἀφ' ἐνός: Προτομή Σεπτιμίου Σευήρου μετ' ἐπιγραφῆς περίξ Κ (Καῖσαρ) Λ (Λούκιος) СЕПТ (Σεπτίμιος) СЕΥΗΡΟΣ. Ἀφ' ἐτέρου: Τράπεζα ἐφ' ἧς κάλπη τῶν ἀγῶνων μετ' ἐξέχοντος κλάδου φοίνικος· μετὰ δὲ τῶν ποδῶν τῆς τραπέζης δυοὶ στίχοις СЕΒΗΡΙΑ—ΝΥΝΦΙΑ γράμμασιν ἀμυδρῶς φαινόμενοι· μετ' ἐπιγραφῆς περίξ ΟΥΛΠΙΑΝΩ—ΝΑΓΧΙΑΛΕ—ΩΝ.

Ἀριθμ. 4. — Ἀφ' ἐνός: Κεφαλὴ Σεπτιμίου Γέτα μετ' ἐπιγραφῆς Κ (Καῖσαρ) СЕПТ ГЕТАС. Ἀφ' ἐτέρου: Λέων (θηρσκευτικὴ συμβολικὴ παράστασις σχέσιν ἔχουσα μετὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ἡρακλέους, μετ' ἐπιγραφῆς περίξ ΑΓΧΙΑ—ΛΕΩΝ).

Σημ. Τὴν ἐξήγησιν τῶν νομισμάτων τούτων ὡς καὶ ἄλλων δημοσιευθησομένων ἔσχε τὴν καλωσύνην μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν φιλοφροσύνης νὰ μᾶς κάμῃ ὁ κ. Ποστολάκας πρ. Διευθυντῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, εἰς ὃν πλείστας ὀφείλομεν χάριτας. ●. Μ. Π.

Γορδιανῶ εὐσεβοῦς. (238—242 μ. X.)

1. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΝΤ. ΑΥΓ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ. Buste de Gordien couronné de laurier, à gauche, armé d'un bouclier et d'une lance. ἦτοι (Προτομή τοῦ Γορδιανῶ εὐσεβανομένου μετὰ δάφνην, ἀριστερόθεν, ὠπλισμένου δι' ἀσπίδος καὶ διὰ δόρατος).

Rf. ΟΥΛΠΙΑΝΩΝ. ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ. Hercule couvert de la peau de lion, et sai-

sissant par le bois un cerf en course, à gauche. . Æ. II.-R⁴.-F. O. -40 f. : ἦτοι Ἡρακλῆς καλυπτόμενος ἐκ δορᾶς λέοντος, καὶ κρατῶν ἐκ τῶν κερᾶτων ἔλαφον τρέχουσαν, ἀριστερόθεν. . .)

2. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΝΤ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ. ΑΥΓ. Tête laurée, à droite, avec le paludamentum=(Κερκλή δαφνοστεφής πρὸς τὰ δεξιά, μετὰ χλαμύδος).

Rf. Même légende. Cybèle assise, à gauche, tenant de la main droite une patère, la gauche posée sur le tympanum; près d'elle, à gauche, un lion accroupi; devant, Atys debout. . . Æ 10 1/2-R⁴.-F. O. -60 fr. ἦτοι: Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή. Κυβέλη καθημένη, πρὸς ἀριστερά, κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς φιάλην (διὰ τὰς θυσίας), τῆς ἀριστερᾶς τοποθετημένης ἐπὶ τοῦ τυμπάνου· πρὸ αὐτῆς, ἀριστερόθεν, λέων ἐνοκλάζων τοῖς ὀπισθίοις πρὸ αὐτῆς, Ἄττυς (= κερκαπίθηκος ὁ λευκός) ἱστάμενος.

Tranquillina, (238—242). CAB. TPANKYΛAEINA. ΑΥΓ. Tête de Tranquilline, à droite.(Κερκλή τοῦ Τραγκυλλίνας ἢ Τραγκυλλίνας, πρὸς τὰ δεξιά.)

Rf. ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ. Femme debout, tenant une patère de la main droite, et une corne d'abondance de la gauche. . . Æ. 5.-R⁴. F. O. - 12 fr. ἦτοι: Γυνὴ ὀρθία, κρατοῦσα φιάλην διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καὶ κέρως τῆς Ἀμαλθείας διὰ τῆς ἀριστερᾶς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν πολλῶν ὀλίγα διὰ νὰ δώσωμεν ἀπλῶς ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἀγχιάλου παρελάβομεν ἐκ τοῦ Α'. τόμ. τοῦ Mionnet· ἐκ δὲ τοῦ Β'. τόμ. μανθάνομεν ὅτι εὐρηνται ἐν τοῖς Εὐρωπαϊκοῖς Μουσείοις νομίσματα τῆς Ἀγχιάλου κοπέντα ἐπὶ τῶν κατωτέρω ἀπαριθμουμένων αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, ἢ πρὸς τιμὴν τῶν συζύγων αὐτῶν. Ὁ Mionnet ὅμως περιπίπτει εἰς φοβερόν τι σφάλμα ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν Ἀγχιάλου, λέγων ὅτι «Anchialus, nunc Tchienguéné-iskélessi» ἦτοι: Ἀγχιάλος, νῦν Τσιγγενέ-ισκελεσί. Δηλὰ δὲ ἐκλαμβάνει τὴν Ἀγχιάλου ἀντικατασταθεῖσαν ὑπὸ τῆς παρ' ἡμῶν καλουμένης Κατσίβελοσκαλα, ἣτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ Χῶρος ἐν ᾧ Ἀβίγγανοί τινες κατσακευάζουσι ξυλάνθρακας, καὶ ὅστις κεῖται νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀγχιάλου, ἀπέναντι αὐτῆς, ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τοῦ κόλπου τοῦ Πύργου.

Νομίσματα δὲ ἐκόπησαν:

1. Ἐπὶ Δομιτιανοῦ, υἱοῦ τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Τίτου, βρασιλεύσαντος τῷ 81—96 μ. Χ.

2. Ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς 138—162.

3. Ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου τοῦ Ἀντωνίου 162—180.

4. Ἐπὶ Φαυστίνας τῆς νέας.

5. Ἐπὶ Κομμόδου υἱοῦ τοῦ Μάρκου 180—193.

6. Ἐπὶ Κρισπίνας.

7. Ἐπὶ Σεπτίμου Σεβήρου 193—211. Ἀπὸ τούτου ἀρχονται νὰ φέρωσι τὰ νομίσματα τῆς Ἀγχιάλου τὴν ἐπιγραφήν: Οὐλπικῶν Ἀγχιαλέων.

8. Τὰ ἐπ' ὀνόματι τῆς συζύγου τοῦ Σεβήρου Ἰουλίης Δόμνης παζόμενα φέρουσι τὴν ἐπιγραφήν Ἀγχιαλέων.

9. Τὰ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὅμως Καρακάλλα 211—217 φέρουσι πάντα: Οὐλπικῶν Ἀγχιαλέων.

10. Τὰ δὲ ἐπὶ τῆς Πλαυτίλλης Φουλβίας: Ἀγχιαλέων.

11. Τὰ τοῦ Γέτα υἱοῦ τοῦ Σεπτίμου Σεβήρου καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Καρακάλλα φονευθέντος ὑπὸ τούτου περὶ τὸ 211, φέρουσι Ἀγχιαλέων.

12. Τὰ τοῦ Mamaea ὡσαύτως.

13. Τὰ δὲ τοῦ Ἰουλίου Μαξιμίνου 235—237, ἀλλὰ μὲν Οὐλπικῶν Ἀγχιαλέων καὶ ἀλλὰ Ἀγχιαλέων.

14. Τὰ τοῦ Γορδιανοῦ Πίου 238—242 Οὐλπικῶν Ἀγχιαλέων.

15. Τὰ τοῦ Γορδιανοῦ Πίου καὶ Τραγκυλλίνας Οὐλπικῶν Ἀγχιαλέων.

16. Τὰ δὲ τοῦ Τραγκυλλίνας 238—242 μόνον Ἀγχιαλέων. **Θ. Παρασκευόπουλος.**

ΔΟΓΟΣ*

ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΔΙΝΑΡΔΑΚΗ

Σπουδαστοῦ τοῦ Δικαίου

ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Συλλόγου τῶν φοιτητῶν «ἠ Ἀθηνᾶ» ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Συμβουλίου.

Φιλτάτη ὀμήγουρις!

Ἡ λευκὴ ψῆφος ὑμῶν ἠδύκνησε νὰ μᾶς ἐκλέξῃ συμβούλους τοῦ Συλλόγου τούτου, ἐχόντων ὑμῶν πεποιθήσιν περὶ τῶν κριθέντων προσώπων, τὰ ὅποια θέλετε κρίνει καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διοικητικῆς αὐτῶν πορείας· ἐστὶ δὲ βέβαιον ὅτι οἱ νῦν σύμβουλοι ἐμφοροῦμενοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ ἔχοντες ὑμᾶς ἀρωγούς εἰς τὸ ἐνώπιόν των ἱστάμενον μέλλον θέλουσι προβῆ μετὰ θάρρους καὶ ὀρθοφροσύνης εἰς τὴν διαγραφείσαν τροχίαν, ἣτις μετὰ τινὰ καιρὸν θέλει ἀνταλλάξῃ διαγυγστέρα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὀποιᾶς πᾶν τὸ κακὸν ἔξ σκοτισθῆ. Φίλτατοι, σὲς ὀνομάζω δὲ οὕτω, διότι γλυκὺ αἴσθημα ἀ-

* Ἰδε σελ. 207.

γάπησ μοὶ ὑπαγορεύει τὴν τοιαύτην προσφώνησιν· ἐάν τις βίβη ἐταστικὸν βλέμμα καθ' ὅλην τὴν πεντηκονταετη πορείαν τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν θέλει ἀπορήσει διὰ τὴν ποικίλην αὐτῶν ἀνέλιξιν κατὰ τὸ διάστημα τούτο· καὶ ὁ ἐρευνητὴς θέλει ἀπορήσει, ὅτι ὁ φοιτητῆς, ἢ ἐνθους αὐτῆ ὑπαρξίς παντὸς ἔθνους, ἔμεινεν ἀδρανῆς, ἀνευ ἐνεργείας, ἀνευ κοινῆς δυνάμεως, ἦτο ὡς μεταβατικὸν τι ὃν ἔχον ὑπὸ μάλης βιβλία καὶ διατρίβον ἢ εἰς τὰ Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου ἢ παίζον ἐν τοῖς ψυχοφθόροις καφενείοις ἢ διερχόμενον τὰς ἀγυῖας εἰς ἐρωτικὰ δράματα· οὐδαμοῦ ἠκούετο, οὐδαμοῦ ἐν τῷ βίῳ τῆς κοινωνίας ἦτο καὶ οὗτος δρῶσα δύναμις· οὐχί, οὐδόλως, ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃ τις, δύναται νὰ εὕρῃ τὰ φλογερὰ αἰσθήματα, ὑφ' ὧν πρέπει νὰ ἐμπνέωνται οἱ φοιτηταί· οὐδόλως ἐβλεπέ τις ὄμιλόν τινα φοιτητῶν ζωηρόν, πλήρη θάρρους· τὰ Προπύλαια οὐδόλως ἐμπεριείχον νέους ἐμφορομένους πατριωτικῶν σκέψεων· καὶ ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνεφαίνοντο ὄμιλοι τινες ἱεροί, φάλαγγες εὐέλπιδες, κατέπυον ἀμέσως ὡς καταστρεφόμενα ὑπὸ τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν τοῦ φθόνου καὶ τῆς διγυνοίας. Ναί! ὁ Ἑλληὴν φοιτητῆς μέχρι τοῦδε δὲν ἐξεπλήρωσεν ὡς δεῖ τὸ ἑαυτοῦ καθῆκον· οὐδόλως ἢ ἀνέλιξεν τῆς ψυχῆς ταύτης τοῦ ἔθνους εἶναι ἀνδρική, εἶναι Ἑλληνοπρεπής. Καὶ διατὶ τοῦτο; διότι ἡ φοιτητικὴ νεολαία ἐνεργεῖ μέχρι τοῦδε μεμονωμένη καὶ πεποιοῦσα εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτῆς ἐνεργείαν· οὐδεὶς συνασπισμός, οὐδὲν κοινὸν ἐντευκτήριον, οὐδεμία κοινὴ ἐργασία, οὐδεμία ἠθικὴ ὀργάνωσις· ἀλλὰ πανταχοῦ διασκορπισμός, διάσπασις γνωμῶν μὴ καθυποβαλλομένων εἰς κοινὴν τινα πειθαρχίαν· ἐπομένως ἡ τοιαύτη ζωὴ τοῦ Ἑλληνοφοιτητοῦ ἦτο μαρασμώδης καὶ παρερρομένη ὡς ἀσήμαντόν τι ἄθυρμα. Ἐν ἐτέροις ἔθνεσι, φίλτατοι, οἱ φοιτηταί εἰσι τὸ ἀγλάισμα τῆς κοινωνίας, εἰσι τὸ εὐγενὲς στάδιον τῆς οὐνευροπολήσεως τοῦ μαθητοῦ, εἰσι τέλος ἢ ἐλπίς τοῦ ἔθνους. Ρίψατε ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς Γερμανίας καὶ θέλετε ἰδεῖ, ὅτι ἡ τοιαύτη αἴγλη, ἣτις ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς τὸ ζενοῖ τῆς δόξης ὀφείλεται πρωτίστως εἰς αὐτούς. Ἐν Εὐρώπῃ ἡ φοιτητικὴ νεολαία εὐρίσκειται ἀδελφῇ ἐν τοῖς διαφοροῖς αὐτῆς σωματείοις· δὲν φθίρεται ἐν τῇ μεμολυσμένη ἀτμοσφαιρᾷ τῶν καφενειῶν, ἀλλ' ἰπποδρομεῖ, ξιφασκεῖ, λέγει, χορεύει, καὶ ἐντέλει ὅ,τι δήποτε ἄλλο ἐστὶν ἰκανὸν πρὸς ἀδιάπτωτον εὐθυμίαν καὶ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πνευματικῶν αὐτῆς δυνάμεων πράττει. Εἴτε μελαγχολικὴ, εἴτε μειδιῶσα ἐκεῖ ἡ φυσιογνωμία τοῦ φοιτητοῦ ἐστὶ πάντοτε προσφιλῆς, γίνεται πάντοτε δεκτὴ μετὰ χαρᾶς πρὸς τῷ λαῷ. Ἀπὸ τῶν ἀποτάτων ἐπαρχίων

προσέρχονται οἱ Γάλλοι φοιτηταί εἰς τὰ πανεπιστήμια ὅπως ἀπὸ κοινοῦ σκεφθῶσι περὶ τῆς Revance· ἀπὸ τὰ πλέον μεμακρυσμένα χωρία προσέρχεται ὁ Γερμανὸς φοιτητῆς εἰς τὰ σωματεῖα τῶν φοιτητῶν, ὅπως μάθη ἐκεῖ ὅ,τι ἐθνικόν, ὅ,τι εὐγενές· καὶ διὰ τοῦτο τὰ πανεπιστήμια ταῦτά εἰσι φυτώρια τῶν ἐθνικῶν δεσμῶν, εἰσὶν αἱ ἠλεκτρικαὶ μηχαναὶ αἱ παράγουσαι σπινθήρας ἠλεκτρικοῦς ὅπως δώσωσι πῦρ εἰς ἐθνικὰς πυρκαϊὰς· ἐνθ' παρ' ἡμῖν ἀγροίκος φυλετισμός, μισαρὰ προαισθησις διαχωρίζουσι τοὺς φοιτητὰς εἰς ἴδια στρατόπεδα, εἰς Μωραίτας, Στερωλλαδίτας, Θρακίους, Τουρκομερίτας κ. λ. π. καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἂν σκέπτηται τι εὐγενὲς τὸ σκέπτεται μόνον διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα· καὶ περιλύπως μὲν ὀνειροπολεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῆς δούλης αὐτοῦ πατρίδος ὁ Ἡπειρώτης, ὁ Θραξ, ὁ Κρής· ἀλλὰ μὴ ὑπαρχόντων κέντρων ἐθνικῆς συμπράξεως πῶς δύναται ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐργασθῶσιν; Ἐπομένως ὑπάρχει μὲν εὐγενὲς σκοπός, ἰδιώδης τις ἐπιθυμία μοιραίως φέρουσα αὐτοὺς πρὸς ἐν, ἐλλείπουσιν ὅμως τὰ μέσα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ παρ' ἡμῖν Σύλλογός ἐστιν ἐθνικός, ἐμπερικλείων πᾶν εὐγενές, πᾶν ὑψηλόν. Ναί ἡ ἀρχουσα τοῦτο ἰδέα εἶναι ἡ σύμπυξις τῶν φοιτητῶν ὑπὲρ ἀγαθῶν σκοπῶν· καὶ καθὼς ὁ ἐξωτερικὸς βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ πράξις καὶ ἡ ἐνεργεία τῆς βουλήσεως αὐτοῦ, οὕτω καὶ τὸ καταστατικὸν τοῦ Συλλόγου ὄριστο τὴν σωματικὴν τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν.

Ἐπομένως ἡ ἀρχουσα ἰδέα ἐστὶν ἡ παῦσις τῆς διαμάχης τῶν φοιτητῶν, ἡ μὴ ὑπαρξίς ἡμιμαθῶν καὶ προληπτικῶν· ἀλλὰ πανταχοῦ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀδελφότης, ἡ ἀρετὴ· νὰ πειραθῆ τις νὰ εὕρῃ ἐν μέσῳ τῶν φοιτητῶν τὸν μισαρὸν φθόνον, τὴν φοβερὰν συκοφαντίαν καὶ νὰ μὴ δύνηται νὰ κατορθώσῃ αὐτό· ἀλλὰ πάντοτε εἰς ἕκαστον βῆμα αὐτοῦ νὰ συναντᾷ τὸ ἰλαρὸν πρόσωπον τῆς ἀρετῆς· ἐν τῇ τοιαύτῃ δὲ φοιτητικῇ οἰκογενεῖᾳ νὰ ὑπάρχῃ εἰς παλμὸς κινῶν τὰ στήθη, ἐν πνεῦμα, μία καρδία, ἡ καρδία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἰδανικὸν τοῦ Συλλόγου ἡμῶν, ὅπερ χρῆζει μόχθου καὶ πόνου πολλοῦ. Ἰδὲ μέχρι σήμερον τερατώδης Ἐκατόγχιερ περιλαμβάνανε πάντα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν φοιτητῶν ὅπως τὰ καταστήσῃ νεκρά· ἀλλὰ τώρα ἐκτείνουσα τὰς εὐεργετικὰς αὐτῆς χεῖρας ἡ ἀγάπη θὰ δέχηται τοὺς ἐκ τῶν ἀνδρικῶν στομάτων τῶν φοιτητῶν εὐγενεῖς σκοπούς. Ναί! ὁ Σύλλογος, ἂν δὲν συμβῆ ἀπευκατιὸν τι, θέλει καταστῆ ἡ κεντρόφυξ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ· ἡ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτοῦ ἐνεργεία θέλει ἐπαφῆρει ἡμᾶς εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν τῶν φοιτητῶν. Μὴ ἀποθαρρυνθῶμεν ὅμως, διότι κα-

τήλθομεν τόσον ταπεινῶς, διότι ἠρξάμεθα τοῦ ἔργου τόσον μικρῶς· διότι πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἐκ μικρῶν γίνονται τὰ μεγάλα· ὅτι ὁ εὐελπίς βλέπων τὸ τρυφερόν ἀνθύλιον φόμενον παρὰ κελαρῦζον βεῖθρον διακυοῦς ποταμοῦ θέλει ἀναλογισθῆ ὅτι ὑπὸ τὴν βαθμιαίαν καὶ σιωπηλὴν τῆς φύσεως ἀνάπτυξιν θέλει γίνεαι δένδρον· ὁ ἀρτιφυῆς στάχυς προαγγέλλει ὅτι ἐκ μικροῦ κόκκου ἀνεπτύχθη.

Ἄλλ' εἰς ὅλα αὐτὰ τι ἀπαιτεῖται ὅπως εὐημερήσῃ ὁ Σύλλογος; Ἀπαιτεῖται ἀγάπη καὶ ἐργασία. Ἀγάπη μὲν, διότι οὐδὲν ἄλλο αἰσθημα ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴν, διότι ἡ ἀγνὴ ζέσις αὐτῆς ἐξάπτεται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος καὶ διεγείρεται ὑπὸ τοῦ νοῦ, διότι ὁ δικαίωμας ὑπὸ τῶν ἱερῶν αὐτῆς φλογῶν ἀνέρχεται εἰς τι ὑψηλόν, εἰς τι θεῖον, ὡς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀποφαινεταί· ἐργασία δὲ, διότι ἀνευ αὐτῆς οὐδὲν γίνεταί· ὅλως πῦρ καὶ μεγαλοφυΐα ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἠγέρθη νὰ ἴδῃ τὸν πρῶτον καρπὸν τῶν χειρῶν του, ἀγαλλόμενος δὲ ὁ Θεὸς διὰ τὸ κτίσμα του ἔπεμψε τὸν Ἥλιον, ὅπως φωτίσῃ τὴν γῆν· διὰ τοῦτο καταλλήλως καὶ ὁ Β. Οὐγκῶ εἶπεν, ἂν ὁ ἐργάτης ἔλειπε τοῦ κόσμου, ὁ Ἥλιος θὰ ἐσβύνητο.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, φιλάτη νεότης, ἃς συνασπισθῶμεν καὶ ἃς ἐργασθῶμεν· μὴ ἀπελπισθῶμεν ἐκ τῆς μέχρι σήμερον μαρμασμάτου καταστάσεως· κηθότι, ἂν ἔλειπεν ἡ ζοφερὰ νύξ, πῶς θὰ διεκρίνομεν λαμπρὰν τὴν ἡμέραν; Θαρρήσωμεν, ὦ φίλτατοι, ἐπὶ τὸ ἔργον ἀναλογιζόμενοι ὅτι μετὰ μακροχρόνιον μαρμασμὸν ἐπῆλθε πάλιν ζωηρὰ Ἑλληνικὴ νεότης συνεχίζουσα τὸ κληρονομηθὲν αὐτῆ ἔργον· μὴ ἀπροθαρυνώμεθα ἐκ τῆς σημερινῆς μικρότητος τοῦ ἔργου· διότι καὶ ἡ Φιλικὴ Ἐ... αὐτὴ οὕτω ἠρξάτο κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ συνασπίσασα τοὺς πρότερον μεμονωμένους... , τοὺς πρότερον ἀνευ θελήσεως δούλους ἐπετέλεσε μετ' ἀσυνήθους καρτερίας τὸ γενναῖον ἐκεῖνο ἔργον, τὴν θείαν ἐκείνην... , πρὸ τῆς ὁποίας μετὰ σεβασμοῦ ἀποκαλύπτονται τὰ ἔθνη καὶ ἦν παρομοίαν ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχει ν' ὑποδείξῃ. Ἐχοντες λοιπὸν κατὰ γοῦν ὅτι αἱ μεγαλοφυΐαι πράξεις διὰ τῆς κοινῆς συμπράξεως κατορθοῦνται, ἃς ἐπιχειρήσωμεν μετὰ καρτερίας τὸ ἀρξάμενον ἔργον καὶ τίς οἶδε ποῖον μετ' ὀλίγον ἐθνικὸν κόσμον θέλει ἀναδείξει!

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ

(Συνέχεια· ἰδὲ προηγούμενον τεῦχος).

Τὸ πρῶτον καὶ ἀρχαιότατον κράτος ἐξ ὧν ἀναφέρει ἡ παγκόσμιος ἱστορία φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ Αἰγυπτιακόν. Ἡ ἱστορία δὲ τοῦ ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ κράτους διαίρεται εἰς τέσσαρας περιόδους· Α'· εἰς τὸ ἀρχαῖον κράτος (3, 223-2090 π. χ. ἤτοι 1133 ἔτη) Β'· εἰς τὴν μέσην ἐποχὴν π. χ. ἤτοι ὅτε τὴν Αἴγυπτον ὑπέταξαν οἱ Σημίται Χαναναῖοι καὶ οἱ Βεδουῖνοι, οὓς οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεκάλεσαν Ἰκσῶς δηλ. ποιμένους βασιλεῖς· Γ'· εἰς τὸ νέον κράτος (1580-525 π. χ. ἤτοι 1055) καὶ Δ'· ὅτε τὸ Αἰγυπτιακόν κράτος ὑπέταξαν οἱ Πέρσαι βασιλεῖς (525-322 π. χ. ἤτοι 203).

Δυναστείας δὲ βασιλευσάσας ἡ ἱστορία ἀναφέρει τὰς ἐπομένας:

Τὴν Θινίτιδα, τὴν Ἡρακλεοπολίτιδα, τὴν Θηβαίτιδα καὶ τὴν Ἰκσῶς. Ἰδρυτὴς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κράτους ἀναφέρεται ὁ Μήνης ἢ Μήν (Μηνῆς) ὅστις δι' ἐπιδρομῶν ἠξίησε τὰς γαίας τοῦ κράτους του, καὶ τὴν Μέμφιν θεμελιώσας καὶ ὀχυρώσας κατέστησεν αὐτὴν πρωτεύουσαν τοῦ Βασιλείου του κοσμήσας αὐτὴν διὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Φθᾶ. Ἐπισημότεροι τῶν μετέπειτα Φαρακῶ (βασιλέων δηλαδὴ τῆς Αἰγύπτου) εἰσὶν ὁ Χερφὴν, ὁ Μυκερῖνος καὶ ὁ Χέωψ (2818-2732) οἵτινες ἐλάμπρυναν τὴν Αἴγυπτον διὰ μεγαλοπρεπῶν δημοσίων οἰκοδομῶν καὶ μνημείων, ὧν τὰ μᾶλλον ἀξιολογὰ εἰσιν αἱ πυραμίδες.

Ἡ διώρυξ δὲ δι' ἧς μέγα μέρος τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου μετωχετεύετο πρὸς ἀρδευσιν, τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς Αἰγύπτου, καθ' Ἡρόδοτον, δι' ἧς μετεβλήθη ἡ ξηρὰ χώρα εἰς εὐφορωτάτην ἀρουραν εἶνε τὸ ἐπισημότερον ἔργον τῆς παναρχαίας ἐποχῆς.

Μετὰ τοὺς προμνημονευθέντας βασιλεῖς ἄξιοι λόγου εἰσὶν: ὁ Μοῖρις Ἰμοσις ὁ Α' Τεουθμῶσις ὁ Γ' (ἢ Τοῦθμῶσις Γ') καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν ὁποίων οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεδίωξαν τοὺς Ἰκσῶς (1580) καὶ τὰς Θήβας διακοσμήσαντες ἀνέδειξαν πρωτεύουσαν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κράτους.

Ὁ μετέπειτα βασιλεύσας Μέμων (Ἀμένωφις ὁ Γ') 1520-1584 ἐπέξέτεινε τὸ κράτος του μέχρι Μεσοποταμίας.

Κυρίως τὴν Αἴγυπτον ἀνέδειξαν οἱ Θηβαῖοι βασιλεῖς Ραμσῆς Σεθῶν ὁ Γ' (Σέθος ὁ Α') (Σέσωστρις) καὶ Ραμσῆς ὁ Β'. οἵτινες τὴν Αἴγυπτον προήγαγον εἰς τὸν κολοφῶνα αὐτῆς. Ἰδίᾳ Ραμσῆς ὁ Β' παρίσταται ὡς τὸ ἐξοχώτερον πρόσωπον τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἱστορίας. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἡ Αἰγυπτιακὴ τέχνη εἰς

τὸν ὑπατον βαθμὸν αὐτῆς ἔφθασε. Νεοὶ καλλιπρεπεῖς ἀνηγέρθησαν, ὑδραυλικὰ δὲ καὶ ὀχυρωματικὰ ἔργα διάφορα ἐγένοντο.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας ὁμοῦ τοῦ Βακχόριος (740—735 π. χ.) οἱ Αἰθίοπες ὑπὸ τὸν Σαβάκων κατέλαβον τὸν ἐν Θήβαις Αἰγυπτιακὸν θρόνον νικήσαντες τὸν Βάκχοριν. Εἶτα ἀπεδιώχθησαν οἱ Αἰθίοπες καὶ ἡ Αἴγυπτος διηρέθη, ὅτε ἐπὶ Ψαμμητίχου ἠνώθη ἅπασα ἡ Αἴγυπτος ὑπὸ τὸ σκήπτρον του ἡ δὲ ἔδρα μετετέθη εἰς Σάιδα. Οὗτος διεκείτο πρὸς τοὺς Ἕλληνας λίαν εὐγενῶς, διότι καὶ Αἰγυπτίους παῖδας «παρέλαβεν αὐτοῖσι Αἰγυπτίοις τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεισθαι, ἀπὸ δὲ τούτων ἐκμαθόντων τὴν γλῶσσαν οἱ νῦν ἐρμηνεύουσιν ἐν Αἰγύπτῳ γεγονόσιν»· ἀνύψωσε δὲ εἶτα αὐτοὺς εἰς πλείστα πολιτικὰ ἀξιώματα.

Τοῦτον διεδίξατο ὁ Νεχῶ, ὅστις ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος πρὸς τὴν Μαγιδδῶ (608).

Ὁ Ἀπριῆς 594-570 π. χ. ὁ Ἄμωσις 570-526 π. χ. καὶ ὁ Ψαμμήνιος 525 εἰσὶν οἱ τελευταῖοι τῆς ἐλευθέρως Αἰγύπτου βασιλεῖς. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ τελευταίου ὁ Καμβύσης ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον ὑπέταξε αὐτὴν· δύο περὶπου αἰῶνας διήρκεσεν ὁ τῶν Περσῶν ζυγὸς ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτε τῷ 332 π. χ. οἱ Αἰγύπτιοι ὑπεδέξαντο τὸν Μέγ. Ἀλέξανδρον ὡς λυτρωτὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἀπεχθοῦς Περσικοῦ ζυγοῦ.

Θρησκεία τῶν Αἰγυπτίων.—Ὁ Charpollion ἐπιβεβαίωσεν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐξ Αἰθιοπίας ἀποκίσθησαν· διότι ὡς ἐν Αἰγύπτῳ οὕτω καὶ ἐν Αἰθιοπίᾳ ὑπῆρχον οἱ αὐτοὶ ἱερατικοὶ χαρακτῆρες, τὰ αὐτὰ ἱερατικὰ σχολεῖα, ὁ αὐτὸς τῶν ἱερῶν ἱματισμὸς, καὶ αἱ αὐτὰ ἱεροτελεστίαι. Ἐπειδὴ δὲ κατ' Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα οἱ Αἰθίοπες κατήγοντο ἐξ Ἰνδιῶν, καταλαμβάνομεν τὴν σχέσιν, ἣτις ὑπάρχει μετὰ τῶν δύο θρησκειῶν, τῆς τῶν Βραχμάνων καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων.

Τὸ θρησκευτικὸν τῶν Αἰγυπτίων, ὡς καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων, ἦν κατ' ἀρχάς μονοθεϊστικόν· ἀλλὰ οὕτω κατ' ὀλίγον ἀπώλεσαν τὴν ὀρθὴν ἰδέαν τῆς τοῦ ἐνὸς Θεοῦ ὑπάρξεως, καθὼς καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένης λατρείας. Ἡρξάντο θαυμάζοντες τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην, τὸ πλῆθος τῶν φυτῶν καὶ ζῶων καὶ τὰς ποικίλας τούτων ιδιότητας· κατεπλήσσαντο ὑπὸ μετεωρικῶν τιῶν φαινομένων, αἱ καταγίδες, ἡ χάλαζα, αἱ ἀστραπαὶ, αἱ βρονταὶ, καὶ οἱ κεραυνοὶ, οἱ κομήται, οἱ σειμοί, αἱ ἐκρήξεις καὶ ἄλλα κατέλαβον ἅπασαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν.

Ὡς αἰτίαν τούτων πάντων ἐπίστευσαν ἀνωτέρων τινὰ δυνάμιν· ἀσθενεῖς ὁμοῦ κατὰ τὸν

νοῦν καὶ περιορισμένοι ἐνόμισαν ὅτι καὶ ἡ δύναμις αὕτη περιορισμένη ἐστὶ ὡς θεοὺς· λοιπὸν ἐξέλαβον τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐξ ὧν ὠφελούντο, ἢ ἐβλάπτοντο καὶ ὁμοιώματα αὐτῶν αὐθαίρετα καὶ φαντασιώδη ἔστησαν.

Ἐκ τοῦ μονοθεϊσμοῦ λοιπὸν μετέπεσαν εἰς τὴν πολυθεῖαν προσωποποιήσαντες τὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας τῆς φύσεως.

Πρώτιστοι θεοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ὁ Ὀσίρις (Ἄμμων—Ἥλιος) καὶ ἡ Ἴσις (Φύσις). Ἀντίπαλοι δὲ ἐκείνου μὲν ὁ Τυφφὸν, ταύτης δὲ ἡ Νέιθ. Οἱ ἐπουράνιοι θεοὶ ἦσαν 12· τριάκοντα δὲ καὶ ἐξ οἱ αἰθέριοι (δευτερεύοντες).

Ὁ Ὀσίρις παραβλήτεος πρὸς τὸν Πλούτωνα, ἡ Θυμή πρὸς τὴν Περσεφόνην, ὁ Θῶθ πρὸς τὸν Ἑρμῆν καὶ ἡ Νέιθ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν.—Περὶ τῆς τελευταίας ταύτης θὰ ποιήσωμεν καὶ τὴν ἐξῆς παρέκθεσιν. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει—τοῦ δὲ Νείλου τὰς πηγὰς οὔτε Αἰγυπτίων, οὔτε Αἰθίοπων, οὔτε Ἑλλήνων τῶν ἐμοὶ ἀπικομένων ἐς λόγους οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι, εἰ μὴ ἐν Αἰγύπτῳ ἐν Σαί πόλει ὁ γραμματοκομιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης—λέγων δὲ Ἀθηναίης ἐννοεῖ βεβαίως τὴν Νέιθ ἢ Νεθ, ἣτις, κατὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν μυθολογίαν ἦν ἡ ἔμφορον, ἡ ἡπία θεὰ τοῦ πολέμου, ἀντίθετος τῇ ἀγρία αὐτῆς συναδέλφῳ Πάχτ. Ἐκ τῆς Σαίδος δὲ, ὡς λέγουσιν, ἀνεχώρησε κατὰ τὴν ἸΣΤ' π. χ. ἑκατονταετηρίδα ἢ ἐν Ἀθῆναις ὑπὸ τὸν Κέρκροπα μεταβάσασα ἀποικίαν, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τότε ὁμοίωμα καὶ τὴν λατρείαν τῆς πολιούχου τῆς Σαίδος θεότητος Νεθ κατ' ἀναγκραμματισμὸν μεταβληθέντος τοῦ ὀνόματος εἰς Ἀθηνᾶν.

Τοῦτο ἐννοεῖται εὐκόλως, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἀνεγίνωσκον καὶ ἔγραφον ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ὅθεν ἡ λέξις ΝΕΘ ἐγένετο ΘΕΝ τῇ προσκολλήσει δὲ τοῦ ἀρθρου ΗἦΑ ἐγένετο ΑΘΕΝΑ καὶ τῆς τοῦ γένους θηλ. καταλήξεως Α=ΑΘΕΝΑ οὕτω δὲ ἀπαντᾷ ἡ λέξις αὕτη γεγραμμένη ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων νομισμάτων καὶ μνημείων τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὰ νομίσματα τῆς Σαίδος εἰκονίζεται ἡ Θὲν φέρουσα, ὡς καὶ ἡ Ἀθηναῖα τῶν Ἑλλήνων κράνος καὶ ἀσπίδα, γιτώνια ποδήρη, καὶ ἐπὶ τὴν προτεταμένην δεξιᾶν ἔχουσα τὴν γλαύκα.

Ὁ Ἡρόδοτος ὁμοίως ἀναφέρει ὅτι ἐν Μερῶν ἐτιμῶντο ὅτε Ζεὺς καὶ ὁ Διόνυσος... λέγεται δὲ αὕτη ἡ πόλις (Μερῶν) εἶναι μητρόπολις τῶν ἄλλων τῆς Αἰθιοπίας, οἱ δ' ἐν ταύτῃ Δία θεῶν καὶ Διόνυσον μούρους σέβονται, τούτους τε μεγάλως τιμῶσιν, καὶ σφι μαντήιον Διὸς κατέστηκεν· σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Ζεὺς παρίστατο κρυοκέφαλος!— τοιαύτη ἡ δημιουργικὴ φαντασία τῶν Αἰγυπτίων.

Κ. Ἐμ. Κωνσταντινίδης
Ἀλεξανδρεὺς.

ΤΟ ΚΛΕΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ἐνῷ ἡ φύσις προχωρεῖ ἄστον τέρμα τοῦ ἀπείρου,
ἐνῷ ἡ ὕλη μάχεται πρὸ τῆς ἀθανασίας,
ὁ νοῦς τὸ παρελθὸν ὄρων ὡς Ἴνδαλμα ὀνείρου
εἰκόνας πλάττει φαεινάς, εἰκόνας θεσπεσίας.

X

Προβάλλων γαλανόλευκος τῆς Ἀττικῆς ὀρίζων,
ἠὼς κρατοῦσα εἰς λευκὴν τὸν οὐρανὸν ἀγκάλην,
τῆς Σαλαμῖνος ἀντικρὺ τὸ κύμα ψιθυρίζον,
Ἑλλάς, τὸ μεγαλεῖόν σου μοι ἐνθυμίζει πάλιν.

X

Εἰς ἀνεφέλους οὐρανοὺς ὁ θεὸς Παρθενῶν
ὑψοῦται ὑπερήφανος, ἐνῷ ἐξ ἀντιθέτου
ὁ Ὑμηττός ἀγέρωχος τὸ μέτωπον κινῶν
τὴν κορυφὴν ἀσπάζεται τοῦ γαύρου Ταυγέτου.

X

Οὐρανομηκίς ἔλαμπες τὸν παρελθόντα χρόνον.
τὸ κέντρον ἦσο, ὦ Ἑλλάς, ἠρωικῶν συμβάντων
ἢ Σπάρτη σου ἢ ἐνδοξος ἴστας Θεριοπούλας μόνον
ὡς γίγαντα σ' ἀνέδειξεν ἐν μέσῳ τῶν γιγάντων!

X

Ἡμίθεος μὲ κερανοῦς ἴστας χεῖράς σου πρὸ τόσοῦ
καιροῦ, ἔλπις ἐφαίγεσο ἐν ὥρᾳ στυγερᾷ
τόσους αἰῶνας ἀπλετος ἢ λάμπις τοῦ φωτός σου
ἐθέρμαινε ἀγνώμονας καὶ στήθη μοχθηρά!

X

Τὰ ἔθνη δὲ ἐδάδιζον εἰς ψυχοφθόρα σκότη
καὶ εἰς τοὺς κόλπους ὑπνωττον βαρβαρισμοῦ μεγάλου,
Ἑλλάς μου, σὺ ἀνέτειλες, σὺ ἀνεφάνης πρώτη
ἀκτίς, ἐν μέσῳ φοβεροῦ τῆς ἀμαθείας σάλου!

X

Ἀνέσπερος ἀνέλαμπες κ' ἐν μυστικῇ χαρᾷ
ἐσκόρπιζες ἀτέριμονα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ φῶτα.
καὶ ἐνῷ ἡ Μοῦσα σ' ἔστεφεν ἐξ ἄλλου ἀνηγρὰ
ἢ δάφνη πρωτοβλάστανε ἴστας ὄχθας τοῦ Εὐρώτα!

X

Διάδημα περικοσμοῦν τὸ μέτωπόν σου εἶναι
ὁ Παρθενῶν τὸ σέμνωμα τῆς γῆς τοῦ Περικλέους·
Αἱ Πλαταιαί, ὁ Μαραθῶν, αἱ ἐνδοξοὶ Ἀθηναί,
κ' ἢ Σπάρτη σου τὸ σύμβολον τῆς νίκης καὶ τοῦ
(κλέους!

I. M. Δ. Μοῖρας.

ΓΙΚΡΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Συχνὰ περνῶ ἀπὸ κοντὰ σου
καὶ πάντα τὸ βαρὺ μοῦ κάνεις·
ποτέ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ σου
δὲν μὲ θωροῦν· ἄχ! πῶς μὲ σκάνεις!

X

Γιατί στὸν τόσο ἐρωτὰ μου
νά μὴ χαρίζης μιὰ ματιά σου,
κι' ὅ τι αἰσθάνετ' ἢ καρδιά μου
νά μὴ αἰσθάνετ' ἢ καρδιά σου; ...

X

Γιατί προχθές ὄταν ἔπερνούσες
εἶχες τὰ μάτια σου σκυμμένα;
Σοῦκανε κόπο νὰ γυρνούσες
νά ῥίψης βλέμμα καὶ σέ ἴμενα; ...

X

Ἔτσι λοιπὸν τὸν ἐρωτὰ μου
πούχω γιὰ σένα ἀνταμοίβεις; ...
Μὲ τυραννεῖς βασιλίσσά μου,
μὰ καὶ τὸ βλέμμα σου μοῦ κρύβεις; ...

Μέροψ.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΪΣΜΑ

Ἐν μέσῳ τρικυμίας κι' ἐντὸς χρυσῆς γαλήνης
τοῦ βίου μου τὰς πλείστας διέδην ἀτραπούς.
μ' ἐθήλασεν ἡ Μοῦσα μικρὸν ἐπὶ τῆς κλίνης
τὸ νέκταρ τοῦ Ὀμήρου τὸ γάλα τῆς Σαπφούς.

X

Ἐντὸς φαιδρᾶς μαγείας ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας
οἱ ὄνειροι ἐπέτων ὡς ἄγγελοι γλυκεῖς,
τῆς θείας τῶν βλεμμάτων ἀπῆλαυον θωπέας
μεστὸς ἠδουπαθείας κι' ἐλπίδος μυστικῆς.

X

Μὲ ἄνθη τῶν ναρκίσσων τοῦ ἔαρος τῶν πρώτων
ποσάκις δὲν διήλθον ἡμέρας εὐτυχεῖς;
ποσάκις δὲν ἐρόφωμ τὸ νέκταρ τῶν ἐρώτων,
ποσάκις δὲν ἠσθάνθην τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς;

X

Τὰ ὄνειρα παρήλθον, ἐσδέσθη φεῦ! ὁ λύχνος
τῶν πρώτων ἡμερῶν μου τῆς πρώτης μου ζωῆς
σκληρὰ πραγματικότης ἀπέμεινε ὡς ἴχνος
κι' ἐκάλυψε σκοτία τὰ φῶτα τῆς αὐγῆς.

X

Τὸν νοῦν μου εἰς ἀρχαίας στιγμάς ἐπαναφέρων
κι' ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος τὸ βῆμά μου πλανῶν,
τῆς Ἀττικῆς μου βλέπω μεστὸν λαμπρῶν ἀστέρων
τὸν θεῖον ὄν τοσάκις ἐξύμνου οὐρανόν.

X

Τοῦ βίου παροδίτης τὴν κεφαλὴν μου κλίνω,
τὸ τελευταῖον ἄσμα ἀφίνω τῆς ψυχῆς,
τὴν τελευταίαν φλόγα τοῦ ἐρωτός μου σβύνω
μὲ σθένος νεανίου γλυκείας ἐποχῆς!

Ἰωαν. Μ. Δ. Μοῖρας.

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΤΥΠΟΣ

Περὶ τῆς Ἀκαδημείας.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενη συναδέλφοις
ἁ' Ἐπιθεώρησις, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 485, 10
Ἰανουαρίου 1889 φύλλῳ αὐτῆς δημοσιεύσασα τὰ πε-
ριεχόμενα τῶν δύο τελευταίων τευχῶν τῆς Ἀκαδη-
μείας» λίαν εὐμενῶς προέταξεν αὐτῶν τὰ ἐπόμενα:

«Τὸ ὑπὸ τοῦ λογίου νέου κ. Κλ. Χ. Κοκκο-
λάτου ἐν Ἀθήναις κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐκ-
διδόμενον περιοδικὸν ἢ Ἀκαδημία» ἀποδει-
κνυται ὅσημέρῃ ἄριστον ἐκπληροῦν τὸν σπου-
δαῖον αὐτοῦ σκοπὸν, ὃν προτίθεται, τοῦ κα-
θιστᾶναι δηλονότι τοὺς ἀναγνώστους αὐτοῦ
ἐνημέρους πάσης ἐπιστημονικῆς προόδου καὶ
μελέτης τῶν τοῦ Πανεπιστημίου καθηγητῶν
καὶ ἐτέρων ἐπιφανῶν λογίων. Τὸ περιοδικὸν
τοῦτο, περιέχον καὶ ψυχολογικὴν ὕλην τῆς
ἐλαφρῆς λεγυμένης φιλολογίας, συνιστῶμεν
τοῖς πᾶσιν, ἰδίᾳ δὲ τοῖς ἐπιστήμοσι καὶ μά-
λιστα τοῖς ἰατροῖς, ἅτε καταχωρίζον, ὡς ἔ-
φθημεν εἰπόντες, ὕλην χρησιμωτάτην αὐτοῖς».

Ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτόθι ἐκδιδόμενη Ἐκ-
κλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 28
φύλλῳ αὐτῆς ἐδημοσίευσεν τὰ ἑξῆς:

«Ἀπὸ τῆς 4 Νοεμβρίου 1887, ὁ φιλόπονος
φοιτητῆς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ
Πανεπιστημίου κ. Κλεόβουλος Χρ. Κοκκολάτος
ἐκδίδωσιν ἐν Ἀθήναις περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τί-
τλον Ἀκαδημία, δις τοῦ μηνός, εἰς φυλλά-
δια ἐκ 16 διστηλῶν σελίδων. Μετὰ τὰς τοσαύ-
τας ἀποπειράς πρὸς ἴδρυσιν ἀναγνώσματος πε-
ριοδικοῦ χρησίμου πᾶσι τοῖς ζητοῦσι στερεὰν
πνευματικὴν τροφήν, ὁ κ. Κοκκολάτος ἐπ' αἰ-
σίοις ἀρξάμενος καλῆς ἐπιχειρήσεως δυνάμεθα
νὰ εἴπωμεν ὅτι καταστοχάζεται τοῦ σκοποῦ,
ἐπὶ τὰ βελτιῶ μὲν τείνων, ἐπιτυχῶς δὲ τὴν ὕλην
ἐκλέγων τοῦ συγγραμματος. Ἐντοῖς μέχρι τοῦ-
δε φυλλαδίοις ἐξεδόθησαν διατριβαὶ ἐμβριθεῖς
καὶ μετὰ χάριτος γεγραμμέναι τῶν καθηγη-
τῶν τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου Κ. Παπαρηγο-
πούλου, Θ. Ἀφεντούλη, Κ. Μητσοπούλου, Γ.
Καραμήτσου, Λουκᾶ Παπαϊωάννου, Κ. Σ. Κόν-
του, Σπ. Βάση, τοῦ σοφοῦ Ἀλ. Ρ. Παγκαβῆ,
καὶ τινῶν ὑφηγητῶν ὡς καὶ καθηγητῶν γυ-
μνασίων. Τὰ χρονικά, περιέχοντα νεώτερα τῶν
ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων, γράφονται καλῶς.

Ἐνδιαφέρον ἀναγνώσμα ἐκδίδεται ἢ διατριβὴ
περὶ τῆς ἐν Ροδόπῃ ἱεράς μονῆς Βατζκόβου,
καὶ τὸ ἀ' μέρος τῆς περιγραφῆς τῆς Ἀγχιά-
λου. Εὐχαρίστως δὲ βλέπομεν ὅτι ἡ ἐπιχειρή-
σις αὕτη τοῦ κ. Κλ. Κοκκολάτου, τελειοφοῖτου
τῆς καθ' ἡμᾶς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἐπληρώθη ὑπὸ
καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὡς μέσον πρὸς
σύσφιγγιν τῶν μεταξὺ διδασκόντων, καὶ διδασκο-
μένων δεσμῶν.»

Ἀμφοτέραις ταῖς καλλίσταις συναδέλφοις
ἡμῶν ἀπονέμομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας.
Σ. Δ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεο-
λογικῆς Σχολῆς, κατὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφα-
σιν, ἐπαρουσιάσθησαν τῷ ὑπουργῷ τῆς παιδείας
καὶ ἐξέθηκον αὐτῷ διὰ μακρῶν τὴν οἰκτρὰν
τῆς σχολῆς ταύτης κατάστασιν. Ὁ κ. ὑπουρ-
γὸς μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ μεγάλου ἐν-
διαφέροντος ἠκροάσθη τῆς ἐκθέσεως ταύτης
καὶ ἐξέφρασε τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως,
«τῆς οὐ μόνον περὶ τῆς ὑλικῆς, ἀλλὰ καὶ ἠθι-
κῆς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως τοῦ ἔθνους
μεριμνώσης», ὅπως πληρώσῃ τὰς σπουδαιοτά-
τας κενὰς ἔδρας τῆς σχολῆς καὶ ἀνασυστήσῃ
τὰς ποτὲ καταργηθείσας θέσεις τῶν ἱερῶν μα-
θημάτων ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ τὰς τῶν ἱερο-
κληρῶν. Ὡς γνωστὸν, τὰ ἱερὰ μαθήματα μόνον
ἐν τοῖς γυμνασίοις τῆς πρωτεύουσας διδάσκον-
ται ὑπὸ θεολόγων, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ὑπὸ τῶν
ἐλληνοστῶν.

Τὸ Πολυτεχνεῖον ἐώρτασε τῇ παρελθούσῃ
Κυριακῇ τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιπενταετοῦς
συνεχοῦς καὶ λίαν καρποφόρου διδασκαλίας ἐν
τῷ Πολυτεχνεῖῳ τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Χρη-
στομάνου ἐνὸς τῶν μάλλον διακρινόμενων παρ'
ἡμῶν διὰ τὰς ἐμβριθεῖς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς
αὐτοῦ γνώσεις ἐπιστημῶν.

Ὁ Λόγος

τοῦ πολυκλαύστου Κ. Γ. Λιναρδάκη
(Ἴδε σελ. 202).

Τὸν ἀνωτέρω λόγον, τὸν πλήρη εὐγενῶν συναισθημά-
των πρὸς τε τοὺς φοιτητὰς καὶ τὴν πατρίδα, κατὰ
τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον ἀπήγγειλεν ἐν τῇ αἴθου-
σῃ τοῦ ἀσκητικοῦ Συλλόγου τῶν φοιτητῶν ἡ Ἀθη-
νᾶ» ὁ πολυκλαύστος νέος Κωνσταντῖνος Γ. Λιναρδά-
κης, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν συγχαρέντες ἐπὶ τῇ ἐπι-
τυχῇ τῶν εἰς τὰ γενικά μαθήματα ἐξετάσεων αὐτοῦ,
νῦν μετὰ βαρυσταλίας καρδίας ἀποτεινομεν τὸ ὕ-
στατον χαιρεῖ ἐπιλέγοντες, τὸ «Γαῖαν ἔχοις ἐ-
λαφράν», προσφιλέστατε φίλε Κωνσταντίνε!

Σ. Δ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

παρ' *Αριστοτέλει, Πλάτωνι και Ξενοφῶντι*

ὑπό

N. Π. Γουναράκη

Γραμματέως τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου καὶ
ὑφηγητοῦ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας

Μετατύψεις ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ τεύχους περὶ τῆς
ἐορτῆς τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Ἐθν. Πανεπι-
στημίου.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

ἢ

*Ἐπιτομὴ τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν νεωστὶ ἀνα-
γαγέντων νέων θεραπευτικῶν ἔργων μεία
τῶν συνταγῶν τῶν νέων φαρμάκων, ἐκδίδον-
ται δις τοῦ μηνὸς ὑπὸ Α. Δ. Χρήστοβιτῆ
ιατροῦ. Τόμος Β'. ἀριθμ. 1.*

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΝΟΙΣ

ὑπό

Ἰωακείμ Βαλαδάνη

Ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ Παρνα-
σῶ τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Νοεμβρίου 1888 καὶ ἀνατυπω-
θεῖσα ἐκ τοῦ IB'. Τόμου τοῦ φερωνύμου περιοδικοῦ
συγγράμματος.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ

Χάριν τῶν κ.κ. φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῶν Ια-
τρῶν θά ἐκδίδωμεν καὶ ἴδιον ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛ-
ΤΙΟΝ, ἐν ᾧ θά δημοσιεύωνται κλινικά μαθήματα
καὶ παρατηρήσεις τῶν τε ἡμετέρων καὶ ξένων κλι-
νικῶν, Ιατρικὰ διατριβὰ πρωτότυποι καὶ κατὰ μετά-
φρασιν, τὰ πρακτικά τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν
Παρισίων κ.λ.π.

Τὸ «ιατρικὸν δελτίον» θά συντάσσεται ἐπιμελεία
τοῦ ὑφηγητοῦ κ. Α. Καλλιῶκα, λίαν προθύμως ἀνα-
λαβόντος τὴν φροντίδα ταύτην. Πεποιθαιμεν δ' ἔτι
θέλομεν ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν κ.κ. φοι-
τητῶν τῆς ἰατρικῆς καὶ τῶν Ιατρῶν.

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ἀνταλλάσσειται πρὸς πᾶσαν
ἐφημερίδα ἢ περιοδικὸν.

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλόμενα ἔγγρα-
φα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν παν-
τὸς συγγράμματος, οὔτινος ἀντίτυπον ἤθελεν
ἀποσταλῆ αὐτῇ.

Πᾶσα ἀπόδειξις ἀποτίσεως συνδρομῆς δέον
ἵνα φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν
ὑπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ.

Οἱ ἀλλάσσοντες τὸπον διαμονῆς συνδρομη-
ταὶ δέον ἵνα ἐγκαίρως εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυν-
σιν.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν καὶ πληρωμῶν ἀπευθυν-
τέον τῷ Διευθυντῇ Κλεοβ. Χ. Κοκκολάτῳ,
εἰς Ἀθήνας, δι' ἐπιστολῆς ἀπηλλαγμένης τα-
χυδρομικῶν τελῶν.

Τῷ ἐγγράφοντι πέντε συνδρομητὰς καὶ δια-
βιβάζοντι τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἀπιστέλλεται
τὸ φύλλον δωρεάν.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται
ἐπ' ἰδίᾳ συμφωνίᾳ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ δελτία τῶν δύο ἀνὰ χεῖρας τευχῶν
διανεμηθήσονται μετὰ τοῦ 16 τεύχους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις μὲν παρὰ τῷ Ἐκδότῃ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἀκαδημίας.— Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ δὲ παρὰ
τοῖς ἀνταποκριταῖς καὶ ἐπιστάταις ἡμῶν, ἦτοι— Ἐν Ἀμμοῦ παρὰ τῷ κ. Κ. Ἐμ. Κωνσταντινίδῃ.— Βερδιάνσκα
παρὰ τῷ κ. Ἡρακλεῖ Κουρῆ.— Βραίλα παρὰ τῷ κ. Π. Γερπᾶνδρῳ Ιατρῷ.— Ἐπιβάταις παρὰ τῷ κ. Φ. Ἀρ-
χιγένει Ιατρῷ κτλ.— Κίω παρὰ τῷ κ. Γ. Κοντογιάννῃ διευθυντῇ τῆς ἑλλην. σχολῆς.— Κωνσπόλει ἐν Γα-
λατᾷ παρὰ τῷ κ. Στ. Λεμονίδῃ βιβλιοπώλῃ.— Λοιδίνῳ παρὰ τῷ κ. Κ. Σ. Καλλέργῃ, 21 Colville Road.—
Μυτιλήνῃ παρὰ τῷ κ. Γρ. Βερναρδάκῃ, γυμνασιάρχῃ.— Μαρivanouσπέλει παρὰ τῷ κ. Ἀλ. Κουρῆ.— Ὀδησσῷ
παρὰ τῷ ἱεροδιακόνῳ κ. Κωνστ. Καβδαδίᾳ.— Πάτρας παρὰ τῷ κ. Κ. Καλλιῶκα, φαρμακοποιῷ.— Προύση
παρὰ τῷ κ. Ν. Π. Νίτσῳ.— Πύργῳ παρὰ τῷ κ. Ἀλκ. Δημητρακοπούλῳ.— Παρισίοις παρὰ τῷ κ. Sophocle
Zacharia, Faculté de Droit. Montpellier, Alexandre Antipas, Faculté de Médecine.— Σμύρνῃ παρὰ
τῷ κ. Ἀρ. Ἀσπ. ἰώτῃ καθηγητῇ.— Τραπεζοῦντι παρὰ τῷ πανοσιολογιατῶν κ. Ἀμβροσίῳ Σταυρινῷ.—
Θεσσαλίῳ παρὰ τῷ κ. Ζεφ. Σταυριδῇ.— Ἐν Κεσσάνῃ παρὰ τῷ κ. Γεωργ. Δολμᾷ.

Τύποις Πάνουρη καὶ Βεργανίτου, παρὰ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους.